

nt

naš tednik

LETO XXXIV. — Številka 22 3. junija 1982 Cena 5.— šil. (7 din)
Poština plačana v gotovini Celovec P. b. b.
Erscheinungsort Klagenfurt Verlagspostamt 9020 Klagenfurt

Nove telefonske številke!



Tajništvo NSKS:
(0 42 22) 51 25 28
Naš tednik (uredništvo):
(0 42 22) 51 25 28/25, 28
Uprava NT:
(0 42 22) 51 25 28/21
SIC:
(0 42 22) 51 25 28/22
KKZ:
(0 42 22) 51 25 28/23, 24
Klub občinskih odbornikov:
(0 42 22) 51 25 28/26
KDZ:
(0 42 22) 51 25 28/29

Vse kaže, da se bo politično vzdušje v Žitari vasi še bolj poslabšalo. Povod temu je samopašna nastavitve novega občinskega nastavljenca, ker dosednji nastavljenec Lebstock gre v zaslužni pokoj. EL Žitara vas je že na zadnji seji marca letos

nastavljena, sploh ne obvlada obeh deželnih jezikov, kot dosedaj nihče od občinskih nastavljenecov. To dokazuje primer nekega občana — ime je uredništvu znano — ki na slovenska pisma občini ni dobil slovenskega odgovora in bo, kot kaže, čakal še

„Socialistična demokracija“ a la Žitara vas

zahtevala, da mora novi nastavljenec obvladati oba deželna jezika, oz. da mora občina upoštevati dvojezičnost občine. Kot smo zvedeli, se je potegoval za službo tudi absolvent Slovenske gimnazije.

Socialisti pa so očitno že sklenili nastavitve neke določene osebe, čeprav občinski svet o nastavitvi še sploh ni razpravjal. Službeno mesto sploh ni bilo javno razpisano in oseba, ki jo bodo — in je takorekoč že

nekaj časa. Po mnenju župana ima občina šestmesečni rok, da odgovori. Pismo pa morajo menda poslati v Celovec (kam?), ker doma nihče ni zmožen prevoda.

To je torej „demokracija“ stranke, katere deželni glavar pri vsaki nedeljski pridigi razpisno uporablja besedo „demokracija“ in soli drugim pamet, posebno pa se za tem trudi pri koroških Slovencih.

UVODNIK

Bliža se mladinski dan slovenske Katoliške mladine. Letos je ta dan v precejšnji meri posvečen prizadevanju za mir na svetu. Mladina je spoznala svoje poslanstvo, ona ve, da hoče živeti. Rudi Vouk, predsednik KDZ, bo vodil interesno skupino „Sodeluj pri delu za mir!“ Prosili smo ga, da napiše naslednje vrstice. (Op. ured.)

Žal se še vedno dogaja, da nekateri skušajo mirovno gibanje, ki je že zavzelo vso Evropo — tudi v Vzhodni Nemčiji so bile demonstracije — ožigosati kot nekaj, kjer baje igrajo zagovorniki sovjetskega komunizma odločilno vlogo. Prav zaradi tega, pa tudi zaradi razprtij v gibanju samem (v Avstriji je to precej očitno, saj naše stranke skušajo izbrati gibanje v svoje namene in se kregajo, kaj je bolj

„Delaj za mir!“

važno: razorožitev ali falklandska vojna ter mir na Poljskem; to seže celo tako daleč, da deželni glavar Wagner noče videti socialistične mladine pri demonstracijah za mir), je potrebna nadaljnja informacija o nevarnostih, ki pretijo nam vsem, ker z ideološko-političnimi prepričanostmi ne bomo dosegli ničesar.

Kaj so trenutno glavni cilji mirovnega gibanja? Glavni namen je, preprečiti postavitve 400 raket NATO-pakta (Cruise Missiles in Pershing II, obe sta raketi izredno napadalnega značaja, za obrambo so neuporabne) v zahodni Evropi, med drugim tudi v Furlaniji, nobenih 100 km oddaljeno od naše meje. Strategija obeh velesil je, uničiti nasprotnikovo orožje, tako, da se ta ne bi mogel več ubraniti nadaljnjih napadov. Zato so tudi vse rakete usmerjene na raketne baze nasprotnika. S postavitvijo teh raket bi torej celotna Evropa postala velika tarča za sovjetske rakete, v zvezi s Furlanijo seveda tudi Koroška (ZDA seveda špekulirajo s tem, da bi morebitna vojna vihra bila v Evropi, ozemlje ZDA pa naj bi ostalo več ali manj neogroženo; o tem priča tudi teza o omejeni atomski vojni). Druga posledica postavitve ameriških raket v Evropi pa bi bila, da bi SZ nedvomno postavila iste, ali še celo hujše rakete — in to bi najbrž onemogočilo vsakršno pripravljenost za razgovore (trenutno zatrjuje tako Reagan kot Breschnew pripravljenost za razorožitev).

Lahko bi napisal še in še o številnih vojnih mrličih, o gromozanskih vsotah denarja, ki ga žere orožje itd. Vse to pa je možno spremeniti le, če bo vsak prispeval svoj delež k miru, pa naj bo še tako majhen. Mladina je začela, kdaj bodo sledili politiki in generali?

Nemški dijaki skrunili državni grb in Slovensko gimnazijo

Bodo še podtikavali?

Podtikavali so Slovencem, da so morda sami skrunili državni grb in Slovensko gimnazijo. Nesramna je bila karikatura v KTZ, znano je bilo stališče KHD (NT je o tem poročal). Hoteli so pač škodovati naši gimnaziji, hoteli so preprečiti več prijav, da bi se še več dijakov vpisalo v to šolo.

Sedaj so storilci znani. Niso Slovenci — pripadajo večinskemu narodu, obiskujejo pa HTL v Borovljah: Kristijan R. (star 16 let, doma v Kotmari vasi), Robert Sch. (16 let, Celovec), Bernhard N. (15 let, Celovec) ter Wolfgang N., star 14 let, prav tako doma v Celovcu. Kot smo zvedeli od pristojne policije, je bil voditelj oz. iniciator te akcije Kotmirčan Kristijan R. Iz zanesljivih virov smo tudi zvedeli, da se je

sprva hotelo udeležiti te zločinske akcije več boroveljskih dijakov. Vendar večina teh dijakov, potem ko bi morala izvesti to akcijo, zaradi strahu ni hotela sodelovati.

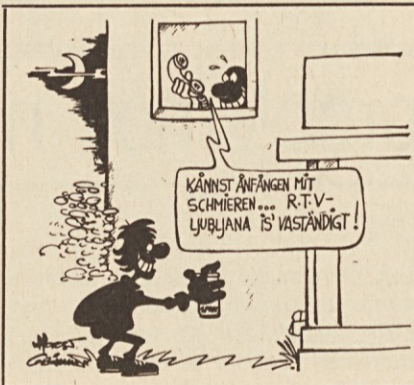
Gimnazijo so skrunili zato, ker so bili jezni na slovenske dijake, ki želijo kupiti vozovnice v slovenščini; bil bi to naj za naše dijake „Denkzettel“. Že prej so diskutirali v šoli, kako bi naj odgovorili na željo slovenskih dijakov, se posluževati svojega materinskega jezika tudi uradno. Razmišljali so, kako nastopiti proti dvojezičnosti. Pa so sklenili ta „Denkzettel“. Toda pri policiji poudarjajo, da „niso politično opredeljeni“ ...

Ne moremo jim tega verjeti. To se pravi: za nas se stavi vprašanje, kako vzgajajo te dijake v boro-

veljski HTL? Kakšne vrednote jim posredujejo razni učitelji? Kot smo slišali, poučuje na tej šoli precej takih učiteljev, ki ne kažejo razumevanja za naš narod. HTL Borovlje je šola, kjer vlada nestrpno vzdušje napram Slovencem.

In še nekaj: KTZ, organ deželnega glavarja, ki je s svojo politiko odgovoren za zaostreno narodno-politično vzdušje na Koroškem, piše v včerajšnji izdaji, da bi bilo potrebno, diskutirati s slovensko in z nemško mladino. No, sedaj, ko se

je izkazalo, da niso bili Slovenci, da je KTZ zastoj podtikavala, hoče diskutirati z našimi dijaki. Prej pa jih je znala samo obsojati, videjala je v njih zločince. Vendar bo KTZ (skupno z drugimi časopisi) morala tudi to spoznati: naša mladina se ne da istovetiti z ljudmi, ki skrunijo državni grb. Eno je, se posluževati svoje materinščine, nekaj čisto drugega pa je, če se hujska proti manjšini oz. če nahujskani nemški dijaki napovejo vojno slovenskim sodeležanom.



Spodaj: faksimile včerajšnjega Primoschevega komentarja v KTZ. Levo: tako je Primoscheva KTZ hujskala, preden niso odkrili storilcev.

Mar misli Primosch s „slabim zgle-dom“ samega sebe ... ?

die Aufklärung und die Diskussion mit den Jugendlichen sein, die in den Erwachsenen leider nicht immer gute Vorbilder sehen und finden können.



Srečanje Katoliške mladine Avstrije v Schladmingu

Vodstvo Katoliške mladine se zaveda velike problematike narodnih manjšin v Avstriji in vidi tudi potrebo ter dolžnost, da budi v mladini čut zanje in jo o le-teh pravilno informira ter podpre akcije v prid narodnim skupnostim. Poleg drugih perečih problemov, ki zaposlujejo mladino — prizadevanje za mir, težave mladih delavcev v obratih, brezposelnost, življenje na podeželju, v šoli in na delovnem mestu, v družini, v Cerkvah, v prostem času — so organizatorji uvrstili vprašanje manjšin med iste teme, s katerimi se hočejo tudi v bodoče ojačeno baviti.

Množice mladih prihajajo v Schladming z vlaki, avtobusi, kolesi. Lice prijaznega gorskega mesta, ki je pred nekaj meseci bilo prizorišče svetovnega prvenstva v smučanju, na mah spremenilo in poživijo skupine mladih, ki se pomikajo proti ogromni „Dachstein-Tauern-Halle“, skupine mladih, ki

se pozdravljajo, diskutirajo, pojejo, plešejo. Zastopniki Katoliške mladine so, ki so se za binokli z vseh krajev Avstrije zbrali k velikemu srečanju mladine. „Mladi kristjani — nova pota“ se je glasilo geslo shoda.

Med 90 zastopniki mladine, ki so se s Koroške peljali na srečanje v Schladming, je bilo 25 Slovencev. Z navdušenjem je peščica mladih Slovencev in z njo vsa dvorana zaposkala, ko je za zastopniki posameznih škofij, Marija Starman pozdravila še slovensko Katoliško mladino s Koroške.

Ob teh prvih stikih koroških Slovencev z mladimi iz ostalih avstrijskih dežel, je že bilo opazno veliko zanimanje za probleme naše narodne skupnosti. Večina o vsem tem ni vedela mnogokaj, ali pa je bila povsem napačno informirana iz nemških javnih občil.

V delovnih krogih in pogovornih forumih je mladina formulirala svoje predstave, želje in pričakovanja

javnosti: politikom in zastopnikom družbenega, kulturnega in cerkvenega življenja.

Katoliška mladina je pripravila forum o narodnih manjšinah, v katerem je opozorila na položaj koroških Slovencev v stvarnosti koroške politike in vsakdanosti ter skupaj z interesi iz drugih zveznih dežel razpravljala o možnih „novih potih“.

Vodja foruma, prof. Gerhard Beermann je pozval najprej zbrane, da v manjših skupinah premislijo situacijo koroških Slovencev. Izsledki teh pogovorov so izzvali živahno diskusijo med mladimi in vprašanja diskutantom na podju. Marija Halmer, dolgoletna urednica „Volkszeitung“ in sedanja urednica nemškega cerkvenega lista je razsvetlila situacijo nemških koroških javnih občil v poročanju o koroških Slovencih. „Nesveta trojina“ političnih strank glede koroških Slovencev se nadaljuje v poročanju koroškega časopisa, je dejala. Ob konkretnem primeru poročanja o

KDZ predstavila koroško stvarnost

kolodvorski akciji naših gimnazijcev je demaskirala enostransko in neobjektivno pisanje koroškega nemškega tiska. Njen članek v KKZ o usodi družine Peršman pa priča, da Cerkev na tem področju vendarle dovoljuje drugačno linijo kot deželni politiki in so to pogumni koraki v poročanju.

Katoliška mladina je na podij povabila tudi ravnatelj Slovenke gimnazije, dr. Vospornika. Kot tak je dobro nakazal problem šolstva in šolske mladine. Obstoje Slovenke gimnazije se sicer pozna v južnokoroški javnosti, vendar se zaledje, iz katerega črpa svoj naraščaj, krči.

Deželna poslanica in žitajska občinska odbornica, Reinhilde Albersberger pa je v ta forum vnesla tisto tipično koroško mišljenje in zaslepljenost ter ožino in nerazumevanje koroških politikov od koroških Slovencev. Po njenih prispevkih se je pogovor sukal okrog dvojezičnih napisov v žitajski šoli in kolodvorski akciji.

Živahno diskusijo so okrepili še prizori iz koroške stvarnosti, ki so jih pripravili študentje. K besedilom od Lipuša, Messnerja in Irnbergerja so kazali slike lepe južnokoroške pokrajine kot kontrast k prizorom iz „Ortstafelsturma“.

TEDNIKOV KOMENTAR



Piše
Janko Kulmesch

Pred več kot 130 leti je bila ustanovljena celovška Mohorjeva družba. Veliko se je že o tej pomembni ustanovi pisalo. Znano je, kako važno vlogo je igrala v kulturnopolitičnem življenju vseh Slovencev, ne samo koroških. Bila je vodilna izobraževalna in kulturnopolitična ustanova, odkrila je vrsto domačih pisateljev in pesnikov, hkrati pa je posredovala slovenskemu narodu številne prevode mednarodno znanih literarnih del. Bila

go v roke. Kljub temu: so bile ter so vse te knjige dovolj sodobne? Predvsem glede vsebine? Zna Mohorjeva družba v zadostni meri nagovoriti naše ljudi? Predvsem mlade, npr. mlade literate ter druge intelektualce? Zna upoštevati sodobne želje današnjega človeka? Se zaveda tega, da založniška dejavnost, ki se osredotoči na črtice in romane, ne more v zadovoljivi meri naogovoriti potreb tako imenovanega „moderna“ človeka?

Pred simpozijem Mohorjeve družbe

je priznana ustanova, dobra učiteljica slovenskega naroda. Kot je povedal svojčas Prežihov Vranc, „učila je slovenski narod pisati in brati“.

Manj znano je morda, da MD v Celovcu ne predstavlja samo najstarejše založniške družbe v slovenskem prostoru, temveč v celi Avstriji.

In kako naj ocenimo delo ter vpliv Mohorjeve družbe danes, po več kot 130 letih njenega obstoja? Gotovo je ena najmočnejših gospodarskih ustavnov koroških Slovencev. Velja to tudi za področje založništva? Brez dvoma obstoja velika mreža povernikov na Koroškem. Brez dvoma je Mohorjeva družba doslej izdala veliko knjig in publikacij, ki jih pogostokrat berejo tudi ljudje, ki bi drugače komaj vzeli kako slovensko knji-

Skratka: se zaveda Mohorjeva družba svojega važnega kulturno-političnega poslanstva oz. dejstva, da danes ne odgovarja docela resničnim potrebam in zahtevam našega naroda na Koroškem?

11. junija prireja MD simpozij, kjer bodo sodelovali znani znanstveniki in strokovnjaki. Morda bodo le nekoliko razmišljali o teh vprašanjih. Morda bo uspelo, vsaj nekatera vprašanja razčistiti.

Prav bi bilo, če bi vodstvo MD v tem primeru bilo pripravljeno in zmožno, ta dognanja tudi upoštevati v založniškem delu. To je naše upanje, to je naša velika želja — v interesu celovške Mohorjeve družbe, predvsem pa v interesu koroških Slovencev.

Samostojen nastop — krvavo potreben

V nedeljo, 6. junija, bodo v tržaški občini volitve za občinski svet, v vseh šestih občinah na Tržaškem pa bodo izvolili novi pokrajinski svet. Tudi Slovenska skupnost kandidira, se pravi, za tržaški občinski svet prof. Aleš Lokar, za pokrajinski svet pa dr. Zorko Harej. Oba sta že doslej predstavljala Slovensko skupnost oz. dokazala, da sta častno in dosledno zastopala slovenske volilce.

Poleg SSK ter tradicionalnih italijanskih strank kandidira tudi Lista za Trst, ki je napovedala boj za dosego absolutne večine tako v tržaškem občinskem kot pokrajinskem svetu. Hoče nagovoriti volilce predvsem s svojimi zahtevami po avtonomiji za tržaško pokrajino, po integralni prosti coni ter z gornjo proti italijansko-jugoslovanski industrijski coni na Krasu. Celotna propaganda Liste za Trst je bogato



Falklandska vojna — karikatura AZ pove vse

to zabeljena s protislovenskimi in protijugoslovanskimi gesli; tako je eden prvakov te volilne liste na nekem zborovanju izjavil: „Če se Slovenci ne počutijo dobro tu, naj gredo na drugo stran!“ Pač tržaška varianta znane koroške parole: „Geht's über'n Loibl!“ Prvaki Liste za Trst zelo spretno izkoriščajo čustva tistih ljudi, ki se čutijo razočarani, opeharjeni, kratka, ker tradicionalne stranke niso znale rešiti resnične probleme prebivalstva tržaške regije. Kot piše tržaški „Novi list“, „spijo spanje pravičnega“. Nadalje beremo: „O Koroški demokraciji v Trstu že daljša časa takorekoč ni duha ne sluha... Komunistična partija pa po našem ne more biti sama resna alternativa Listi, ne glede na dejstvo, da se prav v tem času nahaja v znatnih težavah (zadeva Poljske, spor z Moskvo, spodrsrlaj v zvezi z objavo potrjenega dokumenta v listu l'Unita itd.)“.

V tako čudnih razmerah so torej Tržičani, predvsem še slovenskega rodu, poklicani k volitvam. Kako naj Slovenci pri tem branijo in ščitijo svoje lastne koristi? Predvsem tako, da čimbolj enotno in samostojno nastopajo. Kajti slovensko predstavništvo je v tem času naravnost krvavo potrebno, pri čemer ima veliko odgovornost Slovenska skupnost kot sila, ki ima možnost, da okrog sebe zbere čimvečje število volivk in volivcev.

Telegram zveznemu kanclerju

Pred kratkim je bil pri Lipniku v Klopincu sestanek škocijskega krajevnega odbora NSKS. Podpredsednik NSKS, mag. Warasch in poslovodeči tajnik Franc Wedenig sta zaupnike informirala o trenutni narodnopolitični situaciji. S tem v zvezi so navzoči zaupniki predvsem obsodili odpoved pogovorov s strani zveznega kanclerja Kreiskega ter kanclerjeve izjave v intervjuju z (Nadaljevanje na 4. strani)

Bistvenih problemov niso upoštevali

„Evropsko federalistično gibanje“ priredilo seminar o manjšinah

„Evropsko federalistično gibanje“ je zadnji konec tedna vabilo v štajerski kraj Neumarkt na 16. seminar o manjšinah. Poleg predavateljev iz Gradca in Nemčije sta spregovorila še dvor. svet. dr. Valentin Inzko in dr. Gassner, ki je govoril v imenu gradiščanskih Hrvatov. Navzoči so bili tudi nekateri koroški politiki: med njimi 3. predsednik deželne zbornice Schantl (SPÖ) in deželni poslanec Hannes Moik (ÖVP), sorodnik Zwitterove družine. Prav tako je bil navzoč bivši kandidat za zveznega predsednika, dr. Gredler (FPÖ), ki je dejal, da kaže Avstrija premalo razumevanja za manjšine.

Dr. Gassner, ki je govoril v imenu Hrvaškega kulturnega društva ter Hrvaškega akademskega kluba, je označil Gradiščansko kot deželo manjšin: poleg Hrvatov živijo še Madžari ter cigani, medtem ko predstavljajo gradiščanski protestanti — v zveznem merilu — naj-

večjo versko manjšino. „Osnovni problem koroških Slovencev in gradiščanskih Hrvatov,“ tako dr. Gassner, „je problem asimilacije. Za nas se stavi vprašanje, kako kljubovati velikemu asimilacijskemu pritisku!“ S tem v zvezi je predavatelj opozoril na dejstvo, da člen 7 za gradiščanske Hrvate niti v enem vprašanju ni izpolnjen, za koroške Slovence pa samo glede Slovenske gimnazije. Kako je „rešeno“ šolsko vprašanje, je dr. Gassner ponazoril z osebni izkušnjami: „V srednji šoli sem se lahko pod boljšimi pogoji učil francoščine kot svojega materinskega jezika!“

Kako kljubovati asimilaciji?

Zavzel je tudi stališče k vprašanju dvojezičnih napisov ter sosvetov oziroma zakona o narodnih skupnostih. „Na Gradiščanskem ni niti ene dvojezične table, čeprav so tam kraji, kjer živi, na podlagi podatkov uradnih ljudskih štetij, več kot 90% Hrvatov. Manjšinska politika Avstrije pač ni naklonjena koroškemu Slovincem in gradiščanskim Hrvatom. Isto velja za zakon o narodnih skupnostih ter za sosvete: ta zakon ne odgovarja ustavi, ker predvideva gotove manjšinske pravice le v tistih občinah, kjer se priznava k manjšini najmanj 25% prebivalcev. „Pod takimi po-

goji seveda ne moreš zagovarjati sodelovanja v sosvetih.“ Dr. Gassner se je tudi odločno zavzel za slovenske dijake, ki zahtevajo vozovnice v svoji materinščini. Hkrati je tistim, ki mu ne verjamejo, svetoval, da naj obišejo Gradiščansko, kjer bodo spoznali, da položaj Hrvatov le ni tako rožnat, kot to pridigajo razni zagovorniki avstrijske manjšinske politike. Odločno je zavrnil Robaka in njegove somišljenike, ki skušajo Hrvate prepričati, da se naj asimilirajo.

Treba je reči, da se večina navzočih avstrijskih zagovornikov združene Evrope ni strinjala s predavanjem zastopnika gradiščanskih Hrvatov. Heinz Stritzl, vodja celovške „Kleine Zeitung“, je npr. mnenja, da je bil dr. Gassner „poln emocij“, da je torej človek, ki ne zna stvarno misliti. V očeh drugih Evropejcev je bil baje „površen, enostranski“.

Bolj so pozdravili predavanje dvor. svet. dr. Valentina Inzka (predavatelja je posredoval Heinz Stritzl). Sprva je dr. Inzko, ki je v bistvu obrazložil svoje, več ali manj znano gledanje na razna manjšinskopolitična vprašanja, poudaril, da so se stranke zmotile, ker so mislile, da bodo z ugotavljanjem manjšine zadovoljile Korošce. Večino so zadovoljile, ne pa manjšine. Ker so predstavniki koroških Slovencev v tistem času v prvi vrsti zaupali internacionaliza-

ciji, niso mogli vplivati na izoblikovanje zakona o narodnih skupnostih. Zaradi tega pa tudi nočejo v sosvete. „Vendar je internacionalizacija“, tako dr. Inzko, „ostala brez konkretnih rezultatov.“ Dr. Inzko pogrša avtoriteto, ki bi bila v zadnjih letih zmožna, prepričati zaostrene odnose med manjšino in večino.

„Pozitivne strani FPÖ“

O zakonu o narodnih skupnostih ter o sosvetih je dejal, da so se Slovenci v zadnjih letih preveč ukvarjali z vprašanjem, kaj jim ta zakon ni prinesel. Morali bi se več ukvarjati s pozitivnimi aspekti zakona o narodnih skupnostih. Dr. Inzko je prepričan, da bi bilo možno, na podlagi tega zakona izbiti več koristi za našo narodno skupnost. „Tudi pri svobodnjaški stranki,“ tako dr. Inzko, „je treba videti pozitivne strani, ker je prvič skočila preko svoje sence, s tem, da je namreč priznala dvojezične napise, ki so predvideni v zakonu o narodnih skupnostih. Na vsak način pa se naj koroške stranke in deželni glavar pogovarjajo s predstavniki koroških Slovencev. Ni tako važno, ali pride do konkretnih rezultatov. Važno je, da se na ta način ustvarijo pogoji za pogajanja na Dunaju!“

Kot rečeno, so navzoči zagovorniki neke združene Evrope zelo

pozdravili izvajanja dvor. svet. dr. Inzka. Npr. 3. predsednik koroškega deželne zbornice, Schantl: poudaril je, da je treba prepričati vsak poizkus razdvojitve med obema narodoma, hkrati pa zavrgel odklonilno stališče koroških Slovencev glede ugotavljanja manjšine.

Sicer pa se je dolgo govorilo o predstavnikih koroških Slovencev. Kljub temu organizator ni povabil prizadetih zastopnikov naše narodne skupnosti. Škoda. Kot se pravzaprav niso obravnavali osnovni problemi manjšin v Avstriji: predvsem dejstvo, da je avstrijska manjšinska politika v resnici asimilacijska. Niso dovolj razmišljali o vprašanju, kako je sploh možno, da povzročijo npr. dijaki, ki bi nič drugega radi kot, da lahko kupijo vozovnico v materinščini, take živčne reakcije s strani najvišjih predstavnikov naše republike.

Obstojata vrsta takih bistvenih vprašanj, o katerih bi bilo treba razpravljati. Le tako je možno, spoznati težaven položaj posameznih manjšin v Avstriji. Razprava o bistvenih vprašanjih naše narodne skupnosti oz. o bistvenih vzrokih narodnopolitičnih težav na Koroškem pa bi hkrati dokazala, v kolikšni meri so razni zagovorniki združene Evrope tudi zares odkriti prijatelji manjšin oziroma resničnega razumevanja med evropskimi narodi.

Janko Kulmesch

Slovenski izseljenci obiskali kraje, kamor so bili med 2. svetovno vojno pregnani

Kraji trpljenja, kraji smrti

Štirideset let je od tega, ko je bil marsikateri koroški Slovenec zadnjič v znanih nemških krajih, kakor so to Hesselberg, Frauenaurach, Schwarzenberg, Eichstätt, Dachau — v krajih trpljenja in mnogokrat tudi smrti. Nasilno so jih pregnali iz domovine v nemška taborišča. Krščanska kulturna zveza in domače podjetje Sienčnik sta se odločila, da organizirata ob obletnici izseljeništvu potovanje v kraje, kamor so bili med drugo svetovno vojno pregnani naši ljudje. Skupino sta vodila dr. Katja Sturm-Šnabl in Nužej Tolmajer. Navzoč je bil tudi predsednik Zveze izseljencev, Jože Partl.



Bivši izseljenci na grobovih svojcev v Edlingenu

Že leta 1933, ko je razpadla parlamentarna demokracija, je prišlo nad 4000 ha slovenske zemlje v last nemškega rajha. Na južnem Koroškem se je naselilo okrog 200 nemških družin, ki so uspešno gojile nacistično miselnost in tako ustvarile ugodno politično ozračje za poznejšo priključitev k Nemčiji. Tako je bilo tudi možno, da so 14. in 15. maja 1942 začeli z izseljevanjem slovenskega prebivalstva. Treba je bilo rešiti „koroško vprašanje“. Naši ljudje so morali v taborišča, v barake, kjer so bili le brezpravne številke. Možje in žene so morali na delo in tudi otrokom niso prizanašali, prav tako ne invalidom ali starim. Vsak dan so doživeli pretepanje, poniževanje — za nje ni bilo časti. Delali so z njimi celo medicinske poizkuse, kakor to še danes dokumentirajo slike v muzeju taborišča Dachau. Muzej so uredili leta 1964 v prostorih krematorija, zraven njega pa najdemo danes tudi filmski prostor, arhiv in strokovno knjižnico. Ves kraj taborišča Dachau so spremenili v spominske prostore. Barake so podrl, ker so bile že trhle; in le dve taki baraki so rekonstruirali, od ostalih pa so ostali samo fundamenti. Na severni strani taborišča pa stojijo katoliška kapela, izraelski spominski prostor, protestantska cerkev in samostan.

Tudi na Hesselbergu danes ni videti več barak. Pogorele so pred sedmimi leti in tako je danes ta kraj — izoliran od gozda — igrišče za otroke. Zanimivo je, da danes pravijo vaščani, da med vojno za to taborišče niso vedeli, v katerem je bilo okrog 400 ljudi, v glavnem Korošcev.

Na pokopališču kraja Frauenaurach pa smo našli sedem grobov domačinov. Prva žrtev, ki je tam umrla, je bila Alojzija Grafenauer. Pokopani pa so tam še Franci Jagouc, Helena Doujak in Siman iz Sel in njihov sin, Marija Orlič iz Radiš ter Tomaž Ogris iz Galicije.

Med potjo pa smo srečali tudi sina voditelja taborišča v Hesselbergu, gospoda Gerharda Schneiderja. Oče je umrl že pred štirinajstimi leti, sam pa ima še danes kontakt s koroškimi izseljenci. Na vprašanje, kako ocenjuje položaj južnokoroških Slovencev, nam je odgovoril: „Ich habe durch die Politik so viel Grausames erlebt, daß ich mich so wenig als möglich einmischen möchte. Wie ich jedoch die Situation in Südkärnten kenne, würde ich mich bei den Wahlen zum slowenischen Teil bekennen“. Povelil pa se je od nas v slovenskem jeziku s temi besedami: „Na svidenje na Koroškem“. Izseljenci pravijo, da je njegov oče bil v taborišču

strog le tedaj, kadar je bila navzoča kontrola. Zaradi tega pa so po vojni podpisali tudi prošnjo, da je dobil manj kazni.

Na tem potovanju so bivši izseljenci pripovedovali tudi o svojih doživetjih v tistih strašnih časih. Nekaj teh pričevanj objavljamo v naslednjih odstavkih.

Tinca Kaiser, Kotmara vas

Našo družino so izselili v Hesselberg. Tako tudi očeta, kljub temu, da je bil invalid. Mama je delala v kuhinji taborišča, oče pa je moral delati v obratu, kjer so izdelovali kovčke za izseljence. Sama pa sem delala v neki gostilni, nato pa v Wertheimu in sicer v gospodinjstvu neke imenitne družine. Vem še, kako sem morala vsak večer moliti z otroki sledečo molitev: „Lieber Heiland — eine Bitte leg ich dir ins Herz hinein. An die Deutschen Krieger, laß sie dort geborgen sein. Segne du die deutschen Waffen, mach ein Ende diesem Krieg — bitte schenke uns den Sieg!“

Pozneje pa smo zaprosili gospoda Marescha, da je lahko šla naša družina delati na njegovo kmetijo v Nižji Avstriji.

Na tem potovanju mi je predvsem ugajalo, da je neka udeleženka klicala sina voditelja taborišča, da smo se z njim srečali. Bil je tedaj star 13 let in nas je danes po 40-ih letih še vse spoznal po imenu.

Nani Jug, Sele

Izdali so nas domačini, tako da smo bili izseljeni v Renitz. Ker sem podpirala partizane, sem pozneje prišla v koncentracijsko taborišče za žene v Ravensbrück. V tem taborišču je bilo 120.000 ljudi, od katerih je tam umrlo 95.000 ali pa, da so jih sežgali. Dvakrat na dan smo se morali pred taboriščem postaviti v vrsto, kjer so izbrali tiste, ki so bili šibke narave ven in jih peljali v plinske celice (Gaskammern). Med njimi sem bila nekega dne tudi jaz, toda tam me je rešila neka Poljakinja, pri kateri sem v taborišču šivala. Ne vem, ali so druge občutile v teh trenutkih ta smrtni strah — jaz sem se zavedala, kje stojim. Žene, ki so onemogle, pa so raztrgali psi.

Ravensbrück je bilo tudi taborišče, kjer so izvajali medicinske poizkuse, kot npr. podhlajevanje ljudi (Unterkühlungsversuch). Dajati pa smo morale za vojaščino tudi kri. Mnogokrat smo bile hudo tepele od nadzornic taborišča. Zraven mene je ležala žena, pri kateri ni bilo delca zdrave kože. Vsak dan smo čakali na smrt, toda trdna volja in vera sta nam pomagali, da smo se vrnili domov. Proti koncu vojne, ko nacisti niso več imeli upanje na uspeh, so nas gnali proti morju, kjer so nas hoteli potopiti. Na tiste pa, ki so med potjo obležali, so SS-ovci streljali kot na pse. Za svoje življenje se zahvaljujem Sabini Schweiger in njeni teti, ki sta me prijeli pod pazduho in sta mi pomagali naprej, dokler ni bilo konec vojne.

Ana Gasser, Bilčovs

Starše in mene so izselili v Schwarzenberg. Tam nisi bil človek, ker si moral vsak dan znova prepeti strašne duševne muke. Pogostokrat sem slišala očitke „Hoffentlich bringst sie keine Läuse mit“ ali



Janko Tolmajer pričuje na grobovih bivših izseljencev v Frauenaurachu

„Können wir ihre Sachen überhaupt angreifen?“ Mama je delala v Erlangnu v gostilni, oče pa na žagi, kjer je nekoč hudo zbolel in prosil šefa, da bi lahko ostal doma vsaj en dan. Mnogokrat so se moj oče še doma spominjali na odgovor: „Bei mir ist der krank, der den Kopf unter dem Arm bringt.“

Brat pa je pridno delal v neki tiskarni, kjer so hoteli, da bi se naučil ta poklic. Vendar to ni bilo možno, ker naj bi ljudje slovenskega naroda ostali brez izobrazbe.

Odločila sem se za to potovanje, ker sem hotela zopet enkrat videti kraje, kjer smo trpeli, in tudi cerkev, kjer smo molili in kjer je moj oče prevajal slovenske pesmi v nemščino, da so jih ljudje peli v kapeli v Schwarzenbergu.

Angela Ogris-Martič, Bilčovs

Stara sem bila štiri leta, ko so izselili našo družino v Hesselberg. Oče je delal najprej kot zidar v Nürnbergu, nato pa v neki pivovarni blizu taborišča Hesselberg, kjer so bili zelo prijetni ljudje in so v očetu videli normalnega človeka, kar v tem času — ni bilo samo po sebi umevno. Mama je delala v kuhinji v Dunkelsbüllu. Stara mama, sestra in jaz pa smo bile v taborišču, od koder je stara mama hodila na skrivaj delat h kmetom. Tam je dobila včasih kakšno jajce, ki smo ga pojedli v gozdu, ker pač ni bilo dovoljeno prinesiti kaj v taborišče. Lahko bi nas zasačili, kljub temu smo hodili v gozd, kjer smo se lahko pogo-



... ter Tomaža Ogrisa iz Galicije

varjali v materinem jeziku in kjer nas je stara mama učila slovensko moliti. V taborišču so bile strašne razmere — lakota, obup, mraz — tako, da sem dobila vnetje pljuči in vnetje porebrnice. Stara mama je še šivala zame iz rjuhe srajco, ker pač nihče ni verjel, da bi preživela, saj zdravnikom življenje otroka ni kaj pomenilo.

Za to potovanje sem se odločila ravno zato, ker sem hotela obiskati ženo, pri kateri je delal moj oče. Dejansko smo jo našli in kljub temu, da sta bile v hiši dve ženi približno iste starosti, sem gospo Pfeifer takoj spoznala. Ona pa je kljub svoji starosti 80-ih let takoj reagirala: „Einspieler, der Name ist mir bekannt. Ich weiß schon, das war ein großer, Schmäler — mit dem Fuchs hat er gearbeitet.“ Štirideset let nisem več videla te dobre žene, toda ko bom doma, ji bom pisala.

Olip Neža, Sele

Vsa naša družina je bila izseljena v Renitz blizu Stetina. Starši so bili prestari, da bi še šli kam delat, sama pa sem bila v službi v Eichstättu v nekem domu, kjer so mlade fante vzgajali za Hitlerjev režim. Toda že kmalu so me prestavili v Celovec, kjer so nas domačini zopet zatožili in kjer je bila že drugi dan obravnava. Ker pa sem tajila preskrbovanje in podpiranje partizanov, me niso obsodili na smrt. Če



Grob Alojzije Grafenauer, žene bivšega deželnega poslanca ...

bi izpovedala, da smo v naši hiši podpirali osem partizanov, bi bila smrtna kazen za vso našo družino premalo.

Mislim, da je prav, da se organizirajo takšna potovanja, ker je to za mladino poučno. Za nas izseljence pa je tako, da se vedno znova pretrgajo rane, kljub temu pa je zanimivo, v mirnem času pogledati te kraje, kjer smo trpeli. Dejstvo pa je tudi, da do danes nisem mogla premagati tega smrtnega strahu in da mi je vedno še zelo hudo, če se spominjam na te strašne čase.

Weiss Terezija, Vetrinj

Ko je bila že vsa naša družina v taborišču, mi je voditelj taborišča sporočil, naj grem domov, ker nisem na seznamu. Vrnila sem se v upanju, da bom lahko od domače kmetije nekaj poslala staršem v taborišče. Toda še preden sem se javila na občini, sta me zatožila dva domačina, tako, da sem bila v Celovcu zaprta šest tednov. Nato sem morala zopet nazaj v Hesselberg, kjer sem v taborišču delala v trgovini, pozneje pa v Nürnbergu, kjer so me zelo mučili. Vedno sem le slišala: „Sie müssen froh sein, daß sie ein Dach über dem Kopf haben.“ Spominjam se še, kako smo dobili v taborišče mnogo oblek, ki pa so bile vse krvave, saj so bile od ljudi, ki so jih ustrelili. Stara Sramsčnica pa so dejali: „Mi pa ne bomo nosili teh oblek, saj je toliko solz v njih.“ V tem času so doma partizani precej mučili župana, da je končno lešel k nemškimi vojakom. Na fronti je zgubil roko, s katero je podpisal izselitev naše družine.

Pripravila Heidi Stingler

PRIREDITVE

PLES

Prireditelj: Slovenski športni klub Obir
Kraj: hotel Obir v Železni Kapli
Čas: sobota, 5. 6. 1982, s pričetkom ob 20. uri
 Igra ansambel „LARIK“ iz Logarske doline

MLADINSKO POTOVANJE V SOVJETSKO ZVEZO

Leningrad — Moskva — Kiev
Od 4. 7. do 11. 7. 1982
Starost: do 32 let
Prijave: Prof. A. Malle, tel. 24 73 35
Cena: 5650.—

KONCERT

Prireditelj: SPD „Rož“ v Št. Jakobu v Rožu
Kraj: Farna dvorana v Št. Jakobu v Rožu
Čas: nedelja, 6. 6. 1982, ob 20. uri
Nastopata: Moški pevski zbor „VRES“ iz Prevalj in MPZ „Rož“ iz Št. Jakoba v Rožu

Krščanska kulturna zveza in Katoliška otroška mladina v Celovcu prirejata

DVODNEVNI SEMINAR ZA OTROŠKE VRNTARICE IN VODJE OTROŠKIH ZBOROV

od sobote, 12. junija, s pričetkom ob 9. uri, do nedelje, 13. junija, do 12. ure v Domu v Tinjah
 Seminar bo vodil znani skladatelj, pesnik in vzgojitelj **prof. Janez Bittenc** iz Ljubljane
Cena: 200.— šil.
 Prijave sprejema Krščanska kulturna zveza, Viktringer Ring 26, Celovec, tel.: 0 42 22/51 25 28 - 23 ali 24, in Katoliška otroška mladina, Viktringer Ring 26, Celovec, telefon: 0 42 22/51 11 66

Veseloigra s petjem

„ŠTUDENTJE SMO“

Prireditelj: Prosvetno društvo v Velikovcu
Kraj: dvorana šolskih sester v Št. Rupertu pri Velikovcu
Čas: četrtek, 10. 6. 1982, ob 15. uri (na praznik Rešnjega Telesa)
Gostuje igralska skupina SPD „Danica“ iz Št. Vida v Podjuni

SIMPOZIJ „130 LET MOHORJEVE DRUŽBE V CELOVCU“

Prireditelj: Mohorjeva družba v Celovcu
Kraj: Slomškovo dom v Celovcu, 10.-Oktober-Straße 25
Čas: petek, 11. junija 1982, s pričetkom ob 9.30 uri
Spored predavanj:
 9.45 univ. doc. dr. Andrej Moritsch: Zgodovinsko ozadje ustanovitve Mohorjeve družbe
 10.30 dr. Avguštin Malle: Mohorjeva družba od ustanovitve do pregona v Prevalje
 13.30 dr. Valentin Inzko: Celovec, središče slovenske kulture in literature — Možje Mohorjeve
 14.15 dr. Erih Prunč: Literarni pomen Mohorjeve družbe
 15.00 dr. Janez Hornböck: Mohorjeva družba od 1920 do danes in njen pomen za zamejske Slovence
 Vsakemu predavanju bo sledil razgovor.

PEVSKI KONCERT

Prireditelj: SPD „Srce“ v Dobrli vasi
Kraj: Kulturni dom v Dobrli vasi
Čas: sobota, 12. 6. 1982, ob 20.30
Nastopata: Moški pevski zbor z zdravilišča Rogaška slatina in MPZ „Srce“ iz Dobrle vasi

SPD „Herman Velik“ Sele-Kot

vabi vse svoje člane in prijatelje na **DRUŠTVENI IZLET NA BREZJE IN POSTOJNO**
 v četrtek, 10. junija 1982.
 Odhod izpred žage na Kotu ob 6. uri zjutraj.

Uprizoritev drame

„MLADOST PRED SODIŠČEM“

Prireditelj: SPD „Bilka“ v Bilčovsu
Kraj: pri Miklavžu v Bilčovsu
Čas: petek, 11. 6. 1982, ob 20.30 uri
Gostuje: dramska skupina SPD „Zarja“ iz Železne Kaple“

Skavti na binkoštnem taborjenju v Selah

Petek popoldne pred binkoštnimi prazniki je končno napočil trenutek že težko pričakovane odhoda. Z vsem potrebnim, predvsem pa z navdušenjem, veseljem in dobro voljo smo se odpeljali v Sele, na kraj dogajanja, na Kališe. Najprej je bilo treba urediti stanovanje, nato pa so starejše skavtinje pripravile toplo večerjo. Po okrepčilu se je zbralo vseh 50 skavtov in skavtinj v obednici, da bi s komunikacijskimi igrami, ob petju ter smešnicah premostili ovire in se drug drugemu približali.

Sobota je bila zelo naporen dan. Jutranja telovadba v rosnih travah je poskrbela, da so se tudi „polhi“ zbudili. Po zajtrku, pregledov šotorov in sob, je sledilo skupinsko delo k temi „skavt in prijateljstvo“. S plakati, teksti, slikami idr. so udeleženci tega taborjenja skušali posredovati svoje občutke, svoja mišljenja in prepričanja. Po kosilu pa je bila na sporedu velika terenska igra (tako imenovani PWK — Patrouillenwettkampf). Na sedmih postajah je pet vodov moralo pokazati pionirsko, tehnično in teoretično znanje. Pri prvi postaji so morali v določenem času našagati čim več lesenih koscev (= prava uporaba orodja). Pri drugi postaji so pokazale skupine svoje znanje v prvi pomoči. Tretja postaja je bila spretnostnega značaja. Pri tem je bilo treba v predpisanem času prehoditi na kartonskih ploščicah dano progo. Naslednja postaja je bila zelo zahtevna, saj so morali člani prosto ceniti površino neke njive, ter določiti število na kupu ležečih kamnov. Peta postaja pa je dala dekletom veliko prednost. Tukaj je šlo za to, da v določenem času (10 min.) našivajo čim več gumbov. Predzadnja postaja pa je bila veselega, za koroške skavte tipičnega značaja. Morali so namreč zapeti poljubno slovensko pesem. Pri sedmi postaji sta bila zahtevana dva plesa (polka in valček) ob glasbi, nato pa je sledila kimo-va igra z različnimi tonskimi posnetki. Pri tem je bilo treba določiti različne šume in glasove, končno pa s tem rekonstruirati kratko „tonsko kriminalko“.

Pozno zvečer je bila na sporedu nočna igra. Vsi člani so morali poiskati na bližnjih pobočjih ugrabitelje, ki so napadli tabor in odvedli nekaj talcev. Še-

le pozno ponoči so se z velikim uspehom vrnili vsi na Kališnikov dom.

Veliko navdušenje sta vzbudili dve nogometni tekmi. Tako prvo proti šolarjem DSG-Sele, kot tudi druga proti roverjem in voditeljem je izbrano moštvo skavtov (do 14 let) odločilo zase (lansko leto je (isto) moštvo (v isti zasedbi) zasedlo na skavtskem nogometnem turnirju vseh koroških skupin 5. mesto.

V nedeljo zvečer smo pripravili za številne Selane pod lipo sv. mašo, nato pa je sledilo veselo razpoloženje

Višek binkoštnega taborjenja pa je bila obljuba (sprejem) novih članov. 11 novincev in novink (Mlinar Mirjam, Rössmann Gabi, Nadrag Gerlinde, Novak Sabina, Wohinc Nikola, Smrečnik Vida, Kassi Veronika, Jelen Marjan, Rosenzopf Toni, Krištof Mihael ter Oraže Marjan) je tako povečalo število članov SKSS. Spieler Karin je na žalost tik pred obljubo zbolela, tako, da smo jo morali odpeljati domov. Pod lipi na Kališah se je zbralo lepo število domačinov in staršev, ki je sledilo poteku tega dopoldneva. V svojem razgovoru je vodja SKSS poudaril važnost skavtske ideje posameznika in za slovensko skupnost, duhovni vodja pa je v svoji pridigi povedal, kako potrebni so za skavte temeljni prijateljstva, ljubezni in vere.

KRI-FA

Slovenji Plajberk

Pred kratkim je Feliks Wieser, pd. Šašel, praznoval svoj 60. življenjski jubilej. Slavljenca poznamo kot vnetega zagovornika naših pravic ter prizadevnega kulturno-političnega delavca. Kot občinski odbornik, izvoljen na listi Volilne skupnosti, zastopa v boroveljskem občinskem odboru interese domačinov ter slovenskih občanov. Za svoj narod pa se je boril tudi v minuli vojni, ko se je s puško v roki uprl nacistični strahovladi. Za svoj prispevek v NOB je prejel več odlikovanj in priznanj. Številnim čestitkam se pridružuje tudi uredništvo Našega tednika.

Pliberk

V ponedeljek, 24. 5. 1982, je nenadoma v 67. letu umrl mesarski mojster Alojz Vauti. Pri njegovem vsakdanjem delu kot mesar ga je zadela srčna kap. Rajni se je rodil leta 1915 kot tretji otrok številne Vautijeve družine (šest bratov in tri sestre) pri Haninu v Šmihelu.

Doma je bil do svoje mesarske učne dobe. Nato pa je moral odslužiti vojaški rok. Komaj je prišel domov, je spet moral oditi na Norveško, Hrvaško in Finsko. Začela se je namreč druga svetovna vojna. Po končani vojni pa je uspešno opravil mesarski mojstrovski izpit. V Pliberku, kjer se je leta 1951 tudi poročil, si je kupil mesarsko trgovino, ki jo je nad 30 let s svojo ženo uspešno vodil. Žaljuoč ženi izrekamo iskreno sožalje.

Žamanje

Na binkoštni ponedeljek so na Luži pri Globasnici po nekaj dni iskanja našli mrtvega Janeza Piceja, po domače Matica.

Janez Picej je bil na poti s kolesom. Kako se je nesreča zgodila, se še ne ve. Vsekakor menijo, da je padel s kolesom in pri tem dobil tako hude poškodbe, da je na njihovih posledicah umrl. Pogreb rajnega je bil v Škocijanu.

Telegram zveznemu kanclerju

(Nadaljevanje z 2. strani)

ORF dne 21. maja (Naš tednik je o tem poročal v zadnji številki). Člani škocijanskega krajevnega odbora so v posebnem telegramu zveznemu kanclerju izrazili polno solidarnost slovenskim dijakom, ki so na celovškem kolodvoru zahtevali vozovnice v svoji materinščini. Škocijanski zaupniki ne morejo „razumeti“ kanclerja, predvsem zato ne, ker Vi, g. zvezni kancler, ki ste se borili za Južne Tirolce, za demokratične metode, katerih se poslužuje naša mladina v svojih nenasilnih prizadevanjih za uresničitev že garantiranih manjšinskih pravic, hkrati poudarjajo, da docela podpi-

ČESTITAMO

Anton Riegelnik, pd. Gorjančev oče iz Klopinja praznuje 72. rojstni dan. Čestitamo!

Mariji Mochar iz Encelne vasi, vse najboljše k 70. rojstnemu dnevu!

Angeli Mekjak iz Male vasi pri Globasnici iskreno čestitamo k 91. rojstnemu dnevu!

Avgust Pack, pd. Briznikar iz Bistrice v R., praznuje 75. letnico. Čestitamo!

Večno zvestobo sta si obljubila Štefan Stern in Ani Luschnik s Polene pri Št. Lipšu. Čestitamo!

Angeli Kulnik iz Kotmare vasi, vse najboljše k 73. rojstnemu dnevu!

Urša Mikl, Zagoriče pri Malošah, praznuje te dni svojo 70. letnico. Čestitamo!

Lena in Toni Polcer iz Drveše vasi pri Pliberku sta te dni praznovala zlato poroko. Čestitamo!

Pepci in mag. Paulu Olip se je rodila hčerkica, ki jo bodo krstili na ime Darija. Čestitamo!

rajo, „od nas izvoljene zastopnike koroških Slovencev.“

NAŠ TEDNIK — Lastnik (založnik) in izdajatelj: društvo „Narodni svet koroških Slovencev“. — Uredništvo: Viktringer Ring 26, 9020 Celovec. — Tisk: Mohorjeva, Viktringer Ring 26, 9020 Celovec. — NAŠ TEDNIK izhaja vsak četrtek. Naroča se na naslov: „Naš tednik“, Viktringer Ring 26, 9020 Celovec. Telefon uredništva, oglasnega oddelka in uprave: 0 42 22/51 25 28. Naš zastopnik za Jugoslavijo ADIT-DZS, Gradišče 10, 61000 Ljubljana, tel.: 22 30 23.

Literarni natečaj

Ob 80-letnici Milke Hartmanove razpisuje mesečnik „Družina in dom“ poseben literarni natečaj za izvorno, še neobjavljeno prozo ali cikel pesmi poljubne vsebine.

Rokopis je treba poslati do 15. junija t. l. na uredništvo revije (9020 Celovec/Klagenfurt, Viktringer Ring 26).

Za kritično presojo poslanih besedil je pristojen poseben odbor (dr. Pavle Zablantnik, dr. Reginald Vospersnik, dr. Erih Prunč in Horst Ogris), katerega odločitve so dokončne.

Nagrade: 1. nagrada ... 5000.— šil.
 2. nagrada ... 3000.— šil.
 3. nagrada ... 2000.— šil.

Vse literarne ustvarjalce (znane in še neznane) vabim k sodelovanju na tem natečaju, ki naj bi prikazal literarno zmogljivost koroških Slovencev.

Franc Kattinig, urednik

Kmetijsko-gospodinjstva strokovna šola v Št. Rupertu pri Velikovcu

prisrčno vabi na

zaključno prireditev in ogled šolskih izdelkov 1982

Ogled razstave:

v soboto, dne 26. 6., od 14. ure naprej
 v nedeljo, dne 27. 6., do 18. ure

Kulturna prireditev:

v soboto, dne 26. 6., ob 15. uri
 v nedeljo, dne 27. 6., ob 13.30 uri in ob 16. uri

Spored prireditve:

1. Pesmi — pozdrav gostom
2. Telovadba včeraj in danes
3. Sončna pesem ob 800-letnici rojstva sv. Frančiška Asiškega
4. Vrnitev — igra v štirih dejanjih — ciganski ples
5. Kazačok

Vašega obiska se veselijo učitelji in učenke!

„Slovenska matica“ se je predstavila

Na pobudo Mohorjeve knjigarne sta obe slovenski knjigarni v Celovcu, torej Mohorjeva ter „Naša knjiga“ sklenile, da posredujeta slovensko kulturo sosednjemu narodu. Zato sta pred kratkim vabile na predstavitev Slovenske maticice, znane ljubljanske založbe. S tem v zvezi so gostje iz Ljubljane, namreč predsednik Slovenske maticice, akademik prof. dr. Bogo Grafenauer, prof. Valens Vodušek in prof. Milko Matičetov, predstavili zanimivi knjigi, ki jih je izdala Slovenska matica, in sicer „Slovenske ljudske pesmi II“ in prevod A. Linharta „Poskus zgodovine Kranjske in ostalih dežel južnih Slovanov

Avstrije“. Slovenska matica je, tako prof. Grafenauer, ena izmed najstarejših slovenskih založb (po leg Mohorjeve družbe), ki si je že ob ustanovitvi naložila nalogo, izdajati slovenska literarna dela svetovne literature v slovenščino ter tiskati znanstveno literaturo.

Goste iz Ljubljane je v imenu obeh knjigarn pozdravil dvor. svet. dr. Pavle Zablantnik, predstavitev pa je bila v celovski galeriji Hildebrand.

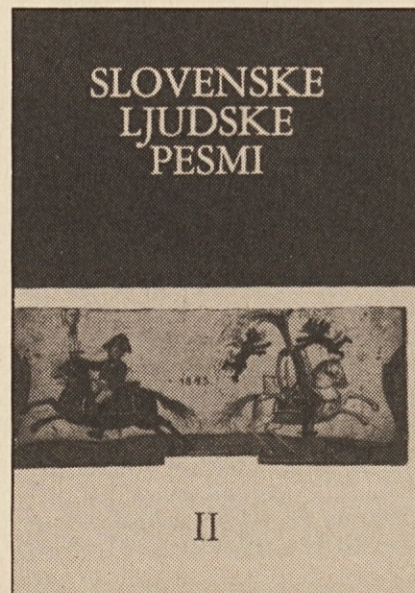
Slovensko planinsko društvo Celovec vabi vse člane in prijatelje na 11. SREČANJE PLANINCEV IN ZAMEJSTVA IN SLOVENIJE

v nedeljo, 13. junija 1982, s pričetkom ob 12. uri pri domu Pristava v Javorniškem rovtu, to je pod Golico, ki je znana po narcisnih poljanah, ki bodo predvidoma takrat v najlepšem razcvetu.

Na srečanju bo bogat in pester kulturni program. Organizator letošnjega srečanja je Koordinacijski odbor planinskih društev občine Jesenice.

Na srečanje se bomo peljali z avtobusom: odhod iz Loč ob 8. uri, iz Št. Jakoba v Rožu (trg) ob 8.15, iz Rožeka (pošta) ob 8.30, iz Loč ob Dravi (gostilna Ohac) ob 8.40, iz Bilčovsa (Miklavž) ob 9.00, iz Kotmare vasi ob 9.15 in iz Celovca (Gasometergasse 10) ob 9.40 uri. Na vožnji v smeri Ljubelj je še možen pristop pri Mlečniku v Kožentavri in na Sopotnici.

Prisrčno vabljeni!



Uspešna poživitev Drabosnjakovega „Pasijona“ na Kostanjah:

Kakor bučele kje rosa preč . . .

„Tukaj imate ene liepe rajme od Jezusovega trpljenja ino žalosti Marije. Se zrajma de bomo je pobožno brali ino zrievanim sercam tudi premišlovali.“ S temi uvodnimi verzji iz Drabosnjakovega Pasijona je Monika Zeichen v soboto in nedeljo popoldan vabila vse gledalce, naj prislusneje besedilo in si spoštljivo ogledajo igro „Pasijon“. Po 50 letih je bil Pasijon spet igran v kostanjškem, izvornem dialektu. Resda so se okoliščine v teku 50 let zelo spremenile. Prej je vsa igra trajala nekaj ur, od Žvana na Korenu pa do Golgote je šel žalostni sprevod. Sedaj pa se je vse dogajalo v bivšem farovškem hlevu in pred njim. Pasijon je bil skrajšan — morda celo preveč — na bistvene pasaže, kulisa je bila prikrojena potrebam. Ostal pa je domači dialekt — ki so se ga dodobra priučili tudi ne-Kostanjčani in kot svoje dni je tudi tokrat bil gledalec neposredno vključen v potek igre.

V soboto popoldan je neprilichen dež marsikoga zadržal doma. Vendar si je precejšnje število gledalcev, med njimi predsednik NSKS dr. Matevž Grilc, predsednik ZSO dipl. inž. Feliks Wieser, konzul SFRJ v Celovcu Alfonz Naberžnik, župan občine Vrba Petrirtsch, predsednik Združenja staršev na Slovenski gimnaziji, dipl. trg. Janko Urank, zastopniki obeh osrednjih kulturnih organizacij, zastopniki krajevnih društev ter igralci leta 1932 ogledalo Pasijon. V nedeljo pa so trumoma prihajali ljudje iz vseh naših krajev in dolin ter iz Slovenije na Kostanje. Lahko rečemo, da je v obeh dneh videlo igro okoli 1500 ljudi.

Pred igro so si tisti, ki so prišli malo prej, še ogledali zelo originalno in kvalitetno razstavo mladih domačih ustvarjalcev. Hanzi Dragašnik je razobesil svoje voščene

figure, Veronika Zeichen in Herman Mačnik mlajši pa sta pokazala svoje slike. Že se kaže, kako raznoliko društveno dejavnost bo omogočil skedenj v Zgornji vasi na Kostanjah.

Gledalci so stali in sedeli pred skednjom — pred njimi, med njimi in za njimi pa se je odvijalo pasi-

prizoriščih — inscenirali nemški pasijon. Da bi utrdili in cementirali njegovo dozdevno izvornost, so nemški krogi tajili kakršnokoli izvornost Drabosnjakovega dela, šli so celo tako daleč, da so Drabosnjaku očitali epigonstvo, posnemanje nekega nemškega originala. Vsaka manipulacija, vsako podti-



Kronani Kristus pred velikima duhovnikoma Anasom in Kajfežem (levo) ter Pilatužem (desno)

jonsko dogajanje. Ne dež in ne vročina jih nista pregnala ali odgnala, vsi so z veliko pozornostjo in prizadetostjo sledili igri, Kristusovemu trpljenju. Vsak je razumel blagodonečo kostanjško govorico, ki je del mladine ne govori več. Zakaj so zaplankali tej mladini dostop do velikega kulturnega bogastva, ki ga je zapustil in hkrati ohranil Drabosnjak? Zakaj se pasijon slovenskega jezika, naše kulture in pa človeka na Koroškem še ni končal? Se bo kdaj?

Kostanjški ali Drabosnjakov „Pasijon“ je doživel tudi svoj pasijon? Leta 1932 so ga Kostanjčani zadnjič igrali v izvorniku, v domačem dialektu. Nato pa so se spravile agresivne nemške sile nadenj in ga izrinile iz javnosti. Že po nekaj letih so na Kostanjah — na istih

kavanje je bilo tem nemškonacionalnim krogom prav, samo da so izrinili in spravili v jarek pozabe slovensko izročilo. Radevolje pa so se pri svojem „kulturnem postopanju“ posluževali — to še delajo tudi danes — slovenskega izročila tedaj in tam, kjer jim je to služilo. Ko so igrali nemški pasijon, so se poslužili kostumov Drabosnjakovega Pasijona, „posvojili“ so celotno scenografijo in vse kulise. Kostanjčani pa niso klonili. Že nekaj let uspešno oživljajo pestro kulturno dediščino svojega imenskega patrona.

Igralcem in režiserju Igorju Koširju je treba izreči pohvalo, da so v razmeroma kratkem času in zelo sodobno naštudirali Pasijon. Zahvala naj velja scenografu Šaši Kumpu, ki je farovski hlev in njegovo okolico odlično in odgovarjajoče vpletel v igro, pa tudi kostumerki Mileni Kumrovi boglonaj, da je posredovala kostume — originalni so nekje izginili. Brez tistih tihih in zakulisnih pomagačev pa bi sobotna in nedeljska prireditev le težko tako brezhibno potekla.

O posameznih vlogah in o igralcih naj bo zapisano to, da so vsi podali svoje vloge tako močno in prepričljivo, da je marsikom kar zagomazelo po hrbtu.

Vsi so rekli, da je tako vsebinsko — čeprav zelo skrajšan, kot tudi igralsko in prav posebej pa jezikovno-narečno — bil Pasijon tisto, kar namreč je — Drabosnjakov, napisan v kostanjški govornici.

Pripravil Franc Wakounig

Po igri smo zbrali nekaj vtisov, pripomb in mnenj o igri, o igranju ter sploh o smislu ali nesmislu takih iger.

Scenograf Šaša Kump je dejal: „Ko sem prebiral zgodovinske podatke o Drabosnjaku in igranju Pasijona pred vojno, sem že mislil na današnjo prireditev. Med predstavo je na skednju in izven njega nastalo

Vtisi, mnenja, kritike

vzdušje kot njega dni, ko je še živel Drabosnjak. Gledalec je bil danes tudi igralec.“

Konzul SFRJ, Alfonz Naberžnik 'si je s svojo ženo ogledal „Pasijon“. Kratko in jedrnat je povedal svoje mnenje: Predstava je bila v redu in zelo dobra. Najbolj prav pa je to, da so jo zaigrali v narečju, ker je to dragocenost, vredna vsake pozornosti.

Ulbing Fridl iz Zgornje vasi je doživel še uprizoritev leta 1932. On je menil: „Leta 1932 so bolj natančno izpeljali vso igro, saj je trajala več kot tri ure. Danes mi je zelo ugajalo. Zakaj pa bi Pasijona ne igrali tako?“

Dragašnik, tudi domačin je povedal: „Škoda, da je bilo danes vreme tako slabo. Kar se pa tiče narečja, pa moram povedati, da je bilo ta pravo.“



Po igri so se vsi igralci, režiser Igor Košir (desno) in scenograf Šaša Kump ter kostumerka Milena Mumar zbrali na Golgoti pred križem

Zaradi velikega uspeha bo Slovensko prosvetno društvo „Drabosnjak“ ponovilo

Drabosnjakov PASIJON

Kdaj? V nedeljo, 20. junija, ob 19. uri
Kje? Na prostem in na farovškem skednju pri podružnici Zgornja vas na Kostanjah
Predstava bo ob vsakem vremenu in traja približno poldrugo uro.

Čista in naravna v kvaliteti

Priteče iz nadenj zemlje:
Radenska, svetovno znana mineralna voda — z vsemi minerali in sestavinami.
Radenska — iz kraljevega vrelca, znanega zdravilišča Radenci.
Čista in naravna.
Komur bije srce za naravo, pije Radensko s tremi srci.

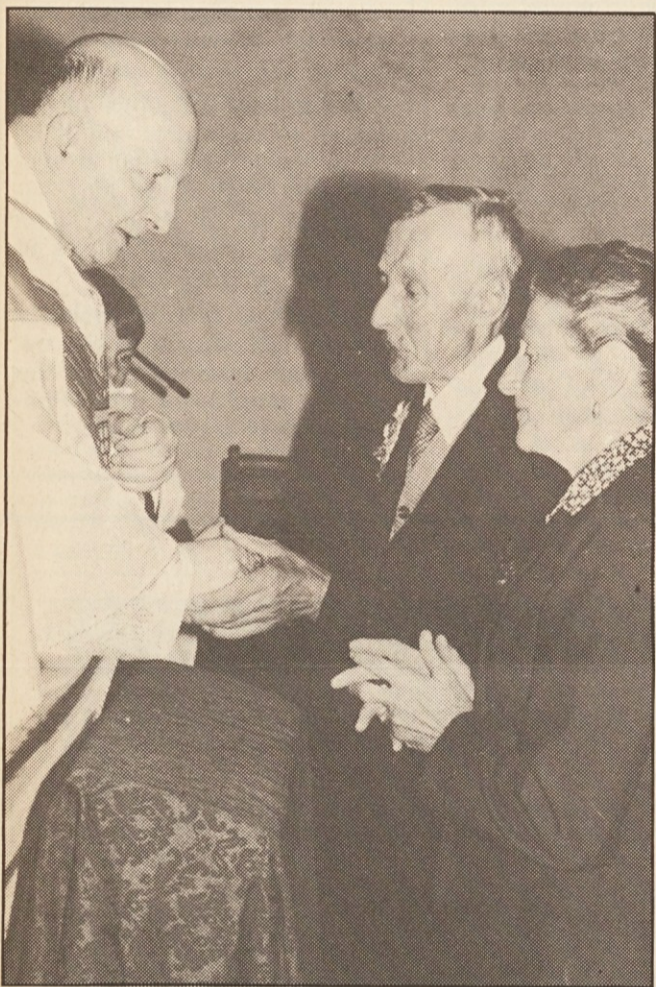
najboljše, kar da narava

sveža • čista • bistra

Naš tednik je obiskal Bajdlnovega očeta v Lepeni pri Železni Kapli. Pogovor je bil pravi užitek.

„Bajdlnov grunt, čehmoštrija in pa molek“

Precej visoko nad Železno Kaplo, v Lepeni je pri Bajdlnu. Še ležijo kmetije više, a za poljanca, ravninskega Podjunca je višina med 900 in 1000 metrov kar precej. Makadamska pot zavije že kar na začetku Lepene na levo v strmino in mimo travnikov, pašnikov in samotnih kmetij se vije pot više in više do Bajdlna in naprej. Ta pot je sedaj še kar dobro urejena. Prej pa je bila ta pot zelo nevarna, česar se pri Bajdlnu spominjajo.



Zlatoporočenca Meta in Miha Ošina s prelatom Alešem Zechnerjem

Stari Bajdl, več kot 75-letni Miha Ošina se še spominja, kako so prej kdaj, ko ni bilo mehanizacije in je pot bila nevarna in ozek kolo-voz, hodili gorjanci peš v Kaplo. Poleti so bili v Kapli v dobri uri, nazaj pa so tolkli kar dve uri. Pozimi pa je bila pot v trg dolga dve uri, nazaj v hrib pa se je vlekla tudi do štiri ure. Zima je gorjance sploh zelo trdo vzela v škripce,

endar se ji niso nikoli podali. Ker ni bilo pametne poti in tudi ne plugov, je držala v trg — to se pravi k fari, do zdravnika, do trgovin, do uradov — gaz. Da je bila čim bolj shojena, so jo napravili z živino. V teh krajih in pod temi pogoji so rasli ljudje, trdi kot dren in odporni kot viharniki, ki jih je ugonobila samo božja dekla. Zlomilo jih skoraj ni nič. Tak klen človek je tudi,

stari Bajdl. Možakar, star precej več kot sedemdeset, je bil več kot petdeset let gospodar pri Bajdlnu. Kmetijo je predal v roke svojega najmlajšega sina. Z ženo Meto — rodilo se jima je 13 otrok, od katerih jih je še 10 živih, sta lani praznovala zlato poroko in še sedaj pomagata na kmetiji. Bajdl je med pogovorom potrkal s prsti po mizi in dejal, da sta njegova starša dočakala diamantno poroko in je oče umrl pred leti, star 95 let, mama pa mesec po slavnosti, stara 84 let.

Pogovor z Bajdlnom je pravi užitek. Je kot bi odpiral in prebiral častitljivo knjigo in iz nje jemal vero, navade, mišljenje in življenje ljudi tega kraja.

Povedal je stari Bajdl, da je pri hiši kdaj živelo več kot dvanajst ljudi, to je bila družina in posli. Pridelali so vse doma, samo nekaj malenkosti je bilo treba nabaviti v Železni Kapli. Kljub veliki višini skoraj ni sadeža in žita, ki ne bi uspevalo na gruntu. Še danes pečejo kruh doma. Nekoč so kmetje prislužili nekaj denarja tudi s furvanjem lesa. Furval je že Bajdlnov oče, nato on sam in pozneje tudi njegovi sinovi.

Med furvanjem so bili moški tudi po več dni od doma.

Mnogo kmetij, ki so bile še pred enim rodom obljudene in obdelovane, je danes osamelih in zapuščenih. To Bajdlna zelo boli, ker pozna povest skoraj vsake družine.

On sam nikoli ni silil v svet. Tako je bil doma, da niti v šolo ni hodil, kjer bi se naučil pisanja in branja. Pri računanju pa ga nihče ne ogoljufa: „Več kot petdeset let sem bil gospodar, pa me niso licitirali.“

Niso ga licitirali, pa tudi hudi udarci ga niso strli — ta, da je jeseni leta 1942 pogorelo vse do tal in je moralo 22 ljudi živeti v majhni kajžici. Šele po vojni je mogla družina potegniti v novo hišo. Primanjkovalo je skoraj vsega, a obilo je vsak bil deležen soseške pomoči. Ko govori Bajdl o soseški, je to skoraj slavošpev prijateljstvu in medsebojni povezanosti gorjancev. Drug težak udarec je bila smrt najstarejšega sina Johija, ki se je pred 15 leti ponesrečil s traktorjem... brez vseh nevarnosti te gorske poti niso.

Miha Ošina je bil nad petdeset let tudi čehmošter pri Št. Lenartu. Ta čast ali naloga — kakor se pač vzame — že od nekaj pripada Bajdlnovi hiši. Tri ure hoda je v cerkev sv. Lenarta oddaljena od Bajdlna, oko pa se lahko vsak dan sreča s cerkvico pod Kočno. Ko je Miha Ošina prevzel kmetijo, mu je oče za mizo dejal: „Tri stvari so tvoje: Bajdlnov grunt, čehmoštrija pri Št. Lenartu in pa molek.“ Vse to troje je Miha Ošina obdržal in

hkrati predal s kmetijo svojemu nasledniku in mlademu gospodarju, sinu Andreju, ki je s tem prevzel tudi nalogo šentlenartskega čehmoštra.

Bajdlnova hiša je morala in še mora preskrbeti ob mašnih dneh pri Št. Lenartu hrano in pijačo strelcem in pevcem. Letno je pri sv. Lenartu do sedem maš, kot na Gregorjevo, Križevo, binkoštni torek, prošnje procesije za dež, za lepo vreme in ob drugih stiskah. S starši in pozneje z ženo je Bajdl nosil hrano tja k sv. Lenartu — vse peš in na ramah. Nešteto krat je prehodil to pot. Kot sam pravi, ga je sv. Lenart rešil iz hude stiske in je za to obljubil zvon cerkvice. Med 1. vojno so cerkvice vzeli vse zvonove. Sedaj novi zvon že visi in poje ter vabi ljudi k Št. Lenartu.

Stari Bajdl pripoveduje tako, da mine čas ko kafra. O duhovih in strahovih, o dolžebnanju in o šjeni, o lovu in o kmetovanju. Posebno rad pa marnava in puvna o Lepeni, grapi, ki jo pozna kot svoj devčak.

Pripravil Franc Wakounig

KRZ Krščanska kulturna zveza v Celovcu in
Katoliško prosvetno društvo „Planina“ v Selah
vabita na

SREČANJE KOROŠKIH VIŽARJEV



**v nedeljo, 13. junija 1982
ob 14.00 uri**

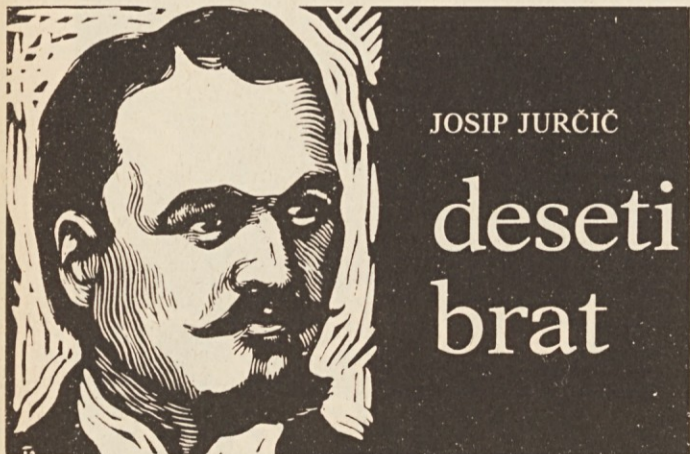
**pod Mažejevo lipo (poleg cerkve)
v Selah**

(Ob slabem vremenu bo prireditev v farni dvorani)

**Nastopajo domači ljudski godci in pevci
z Zile, iz Roža in Podjune.**

Povezuje: Dr. Janko ZERZER

Prisrčno vabljeni!



JOSIP JURČIČ

deseti brat

47.

Naposled sta se v tej misli zedinila, da bi bil Kvas dober zet, ko bi le kako premoženje imel, preverila sta pa drug drugega, da bo deklica kmalu pozabila vse to in se bo rada možila, kadar dobra prilika pride.

Ravno sta tudi onadva vstala, ko je prišla stara Urša na vrata povedat, da je gospod s Poleska tukaj.

Precej je Piškáv v sobo stopil. Čudila sta se temu prihodu tem bolj, ker odurni sosed še podnevi ni imel navade obiskovati ju.

„Dober večer, gospod Piškáv! Kako je Marijanu?

Vendar ne slabeje?“ reče graščak.

„Bo že, že!“ odgovori stari ter se usede.

„Prav hudo nam je bilo, ko smo to nesrečo slišali, ki je vas zadela; zakaj radi smo imeli Marijana, kakor da bi bil naš domač,“ pravi gospa.

Doktor Kaves izvleče iz svojega plašča zapečaten šop pisanj ter ga dne na mizo, rekoč: „Gospod sosed, nekaj vas bom prosil. Obljubite mi, da boste tako dobri in mi boste to opravili.“

„Z veseljem, če je le v moji moči!“ odgovori graščak.

„Jaz moram zdaj precej, še to noč, odpotovati. Prosim vas, dajte to pisanje, zapečateno kakor je, mojemu sinu, kadar bo čisto zdrav. Pred ne!“

„Bodite brez skrbi! Shranjeno bode dobro!“

„In še to. Vi ste imeli tukaj nekega Kvasa za učnika, kakor sem slišal. Ta je nedolžen, da je mojega sina poškodoval. To ni res. Tedaj vas pooblastim v svojem in sinovem imenu, da ga rešite vseh sitnosti. Da se vam veruje, prosim, dajte mi malo papirja in pero.“

Piškáv zapiše te besede: Lovre Kvas ni bil pri po- boju mojega sina Marijana. Sicer pa je moja in bode tudi mojega sina želja, da se ta reč ne preiskuje dalje.

„To izročite sodniji, brž ko morete. Mogoče je, da bi moj sin na tem kako drugo bolezen dobil. Ko bi

se to primerilo, dajte zdravniku Venclju to, kar bom zdaj napisal. On bo že vedel, kako se ima ravnati.“

In napisal je stari nekaj latinskih besed in znamenj, katerih graščak ni umel.

Potem je Piškáv vstal in šel. Graščak ga je spremil po stopnicah dol in, ko je videl, da ima konja pred vrati privezanega, pomagal mu je, da je zajahal.

Poslovil se ni nič, spodbodel je konja in kmalu ga graščak ni videl več in — nihče ne več!

DVAINDVAJSETO POGlavJE

Štiri tedne pozneje je bilo zopet nekaj pivcev zbranih pri Obrščaku.

„Pravijo, da se je bil tisti učeni, ki je bil tukaj gori v gradu za šolmoštra, nekaj zameril, zato so ga odvrgli,“ reče Matevžek.

„Kako so mu že dejali?“ vpraša eden tovarišev. „Znano ime je imel,“ odgovori Matevžek, „prav kmečko ime. Pa mi na misel ne pride. Čakaj no! Če Kavelj ali kako. He, Obrščak, ti boš vedel!“

„Kaj imate v pogovoru?“ vpraša krčmar, od druge mize pristopivši.

„Radi bi vedeli, kako se je tisti pisal, ki je grajskega fanta učil?“

„Za Kvasú se je pisal. Pravi fant je bil tisti. Skoda, da je moral kopita pobrati iz našega kraja.“

od nedelje, 6. junija 1982

do četrta, 10. junija 1982

AVSTRIJA

TV

LJUBLJANA

1

NEDELJA, 6. junija: 11.00 Tiskovna ura — 12.30 Hormoni — 15.00 Češnje na sosedovem vrtu — 16.30 Zrcaljenje — 16.45 Nils Holgersen — 17.10 Gibanje je vse — 17.40 Helmi — 17.45 Klub seniorjev — 18.30 Mi — 19.00 Avstrija v sliki — 19.25 Kristjan v času — 19.30 Čas v sliki — 19.50 Šport — 20.15 Umna vdova — 21.45 Šport — 23.50 Zaključna poročila.

PONEDELJEK, 7. junija: 9.00 Jutranja poročila — 9.05 Am, dam, des — 9.30 Prosim, za mizo — 10.00 Šolska TV — 10.30 Panika zaradi King Konga — 12.00 Visoka hiša — 13.00 Opolmanska redakcija — 17.00 Am, dam, des — 17.25 Glej točno — 17.30 Nekoč des — bil človek — 17.55 Za otroke — 18.00 Ljudje in živali — 18.30 Mi — 19.00 Avstrija v sliki — 19.30 Čas v sliki — 20.15 Športni popoldan — 21.50 Kaz & Co — 22.35 Zaključna poročila.

TOREK, 8. junija: 9.00 Zgodnja poročila — 9.09 Am, dam, des — 9.30 Angleščina — 10.00 Šolska TV — 10.30 Češnje na sosedovem vrtu — 11.55 Štajerski običaji — 12.15 Klub seniorjev — 13.00 Opolmanska redakcija — 17.00 Am, dam, des — 17.25 Miš v oddaji — 18.00 Moda — 18.30 Mi — 19.00 Avstrija v sliki — 19.30 Čas v sliki — 20.15 Argumenti — 21.15 Zrcaljenje — 22.00 Novosti iz včeraj — 22.45 Zaključna poročila.

SREDA, 9. junija: 9.00 Jutranja poročila — 9.05 Miš v oddaji — 9.35 Francoščina — 10.00 Šolska TV — 10.35 Modrolasi dolgin se vrača — 11.50 Color Classics — 12.00 Argumenti — 13.00 Opolmanska redakcija — 17.00 Začarani telefon — 17.30 Pinocchio — 18.00 Policijska inšpekcija 1 — 18.30 Mi — 19.00 Avstrija v sliki — 19.30 Čas v sliki — 20.15 Vojna in mir — 23.40 Zaključna poročila.

ČETRTEK, 10. junija: 9.30 Vojna in mir — 14.50 Venus v kopeli — 16.30 Čakanje na dež — 17.40 Pavček — 17.55 Helmi — 18.00 Upanje v brezupanje — 18.30 Palermo — 19.00 Avstrija v sliki — 19.25 Kristjan v času — 19.30 Čas v sliki — 19.50 Šport — 20.15 Po božji volji — 21.15 Človek — 22.00 Show ni vse — 23.00 Zaključna poročila.

2

NEDELJA, 6. junija: 14.00 Športni popoldan — 18.30 Okay — 19.30 Čas v sliki — 19.50 Tedenski pregled — 20.15 Modrolasi dolgin se vrača — 21.30 Idealna hiša — 22.00 Vrtljak pesmi — 23.30 Zaključna poročila.

PONEDELJEK, 7. junija: 17.30 Tour d Autriche — 18.00 Perspektive — 18.30 Dnevnik pastirčka — 19.30 Čas v sliki — 20.15 Onedin Linija — 21.05 Deset pred deseto — 22.20 Entertajnar — 0.00 Zaključna poročila.

TOREK, 8. junija: 17.30 Tour d Autriche — 17.45 Angleški oder — 18.00 Orientacija — 18.30 Dnevnik pastirčka — 18.30 Čas v sliki — 20.15 Rdečobeli-rdeč kviz — 21.03 Dallas — 21.50 Deset pred deseto — 22.20 Club in zaključna poročila.

SREDA, 9. junija: 17.40 Tour d Autriche — 18.00 Dežela in ljudje — 18.30 Dnevnik pastirčka — 19.30 Čas v sliki — 20.15 Kulturno poročilo v sredo — 20.50 Spev o Dunaju — 21.50 Deset pred deseto — 22.30 Hellstromova kronika — 23.55 Zaključna poročila.

ČETRTEK, 10. junija: 16.00 Poj z nami — 16.30 Tour d Autriche — 17.00 Svet kot labirint — 17.50 Gusarji — 19.30 Čas v sliki — 19.50 Norec, kdor gradi na svet — 20.15 Dalli-Dalli — 21.45 Šport — 22.30 Sum — 23.55 Zaključna poročila.

RADIO CELOVEC

SLOVENSKE ODDAJE

Nedelja, 6. junija:

07.05—07.35 Duhovna misel — Naj pesmica naša darilo vam bo.

Ponedeljek, 7. junija:

14.10—15.00 Koroški obzornik. — J. Špicar: Dva koroška pesnika (ponovitev).

Torek, 8. junija:

09.30—10.00 Igrali so in peli za razvedrilo... (prvi posnetki ansamblov v slov. oddajah).

1

PETEK, 4. junija: 17.10 TVD v madžarščini — 17.30 TVD — 17.45 Dvorišče — 18.15 Koraki — 18.45 Teletstart — 19.30 TVD — 20.00 Moj svet glasbe — 20.50 Zagrebška panorama — 21.05 Agonija — 23.25 Kronika Sterijevega pozorja.

SOBOTA, 5. junija: 17.00 Zmajeve otroške igre — 18.00 Človek in pol — 19.00 Narodna glasba — 19.30 TVD — 20.00 Koncert zabavne glasbe — 20.30 Poezija — 21.05 Poročila — 21.10 Šime Vulas — 21.55 Športna sobota — 22.15 Dokumentarna oddaja — 23.00 Kronika Sterijevega pozorja.

NEDELJA, 6. junija: 9.05 Poročila — 9.10 Živ, žav — 10.10 Martin Eden — 11.10 TV kažipot — 11.30 Narodna glasba — 12.00 Kmetijska oddaja — 13.00 Poročila — 15.40 Visok pritisk — 16.20 Poročila — 16.25 Osem filmskih pričevanj — 17.45 Športna poročila — 18.00 625 — 18.30 Opera narave — 19.05 Risanka — 19.22 TV in radio nocoj — 19.30 TVD — 20.00 Vojaki — 20.55 Človek brez meja — 21.35 Športni pregled — 22.20 Poročila.

PONEDELJEK, 7. junija: 16.50 Poročila — 16.55 Novo vznemirja — 17.55 Znanstveno-tehnični film — 18.30 Obzornik — 18.45 Pop godba — 19.15 Risanka — 19.24 TV in radio nocoj — 19.30 TVD — 20.00 Svatba — 21.55 Kulturne diagonale — 22.40 V znamenju.

14.10—15.00 Koroški obzornik — Mlada grla — Otroci, poslušajte!

Sreda, 9. junija:

14.10—15.00 Koroški obzornik — Ljudske pesmi. — Cerkev in svet.

Četrtek, 10. junija:

07.05—07.35 Reportaža o romanju kor. Slovencev v Lurd leta 1958.

Petek, 11. junija:

14.10—15.00 Koroški obzornik — Drava povej... Veselo naokrog.

Sobota, 12. junija:

09.00—09.55 Od pesmi do pesmi — od srca do srca.

TOREK, 8. junija: 17.10 Poročila — 17.15 Slovenske ljudske pravljice — 17.30 Otroška folklor ČSSR — 18.00 Palčki nimajo pojma — 18.30 Obzornik — 18.45 Mostovi-Hidak — 19.00 Knjiga — 19.15 Risanka — 19.24 TV in radio nocoj — 19.30 TVD — 20.00 Skupno — 20.50 Fontamara — 21.45 V znamenju.

SREDA, 9. junija: 17.25 Poročila — 17.30 Ciciban, dober dan — 17.45 Gusarji kapitana Gancha — 18.15 Pozdravljena, Makedonija — 18.30 Obzornik — 18.45 Zapisi za mlade — 19.15 Risanka — 19.24 TV in radio nocoj — 19.30 TVD — 20.00 Deželanka — 21.50 V znamenju.

ČETRTEK, 10. junija: 17.10 Poročila — 17.15 Zbis — Zlatorog — 17.30 Mi smo mali muzikanti — 18.00 Mozaik kratkega filma — 18.30 Obzornik — 18.45 Na sedmi stezi — 19.15 Risanka — 19.24 TV in radio nocoj — 19.30 TVD — 20.00 Mednarodna obzorja — 21.30 Ana Karenina — 22.15 V znamenju.

2

PETEK, 11. junija: 17.10 TVD v madžarščini — 17.30 TVD — 17.45 Dvorišče — 18.15 Namesto top liste — 18.45 Teletstart — 19.30 TVD — 20.00 Glasbeni atelje — 20.50 Zagrebška panorama — 21.05 Ritem razvoja — 21.55 Bes.

SOBOTA, 12. junija: 17.00 Zmajeve otroške igre — 18.00 Človek in pol — 19.00 Narodna glasba — 19.30 TVD — 20.00 Koncert zabavne glasbe — 20.30 Pisatelj revolucionarji — 21.10 Feljton — 21.55 Športna sobota — 22.15 Dokumentarna oddaja.

NEDELJA, 6. junija: 9.00 Oddaje za JLA — 15.45 Oddelke „B“ — 17.15 Nedeljsko popoldne — 18.55 Risanke — 19.30 TVD — 20.00 Velikani Jazza — 20.45 Včeraj, danes, jutri — 21.05 Na pragu smrti.

PONEDELJEK, 7. junija: 17.10 TVD v madžarščini — 17.30 TVD — 17.45 Ilustrirane zgodbe — 18.00 Pesem v ateljeju — 18.15 Izobraževalna oddaja — 18.45 Telespot — 19.30 TVD — 20.00 Vsi za vse — 20.55 Zagrebška panorama — 21.15 Dober večer — 22.05 Gibljive slike.

TOREK, 8. junija: 17.10 TVD v madžarščini — 17.30 TVD — 17.45 Informativni mesečnik — 18.15 Življenje knjige — 18.45 Musica da Camera — 19.30 TVD — 20.00 Narodna glasba — 20.45

Pripovedi revolucionarjev — 21.20 Zagrebška panorama — 21.35 Dokumentarni film nevrščenih dežel.

SREDA, 9. junija: 17.10 TVD v madžarščini — 17.30 TVD — 17.45 Otroška oddaja — 18.15 Aktualnosti — 18.45 Glasba narodov: Peru — 19.30 TVD — 20.00 Reportaža o mestu Šibenik — 20.05 Šibenik: Igre brez meja — 21.30 Zapis o Hoffmanovih pripovedkah — 22.15 TVD.

ČETRTEK, 10. junija: 17.10 TVD v madžarščini — 17.30 TVD — 17.45 Gledališče na podstrešju — 18.15 Znanost — 18.45 Še enkrat — 19.30 TVD — 20.00 Obarvana svetloba.

Darovi za tiskovni sklad

Angela Obilčnik, Rute 20.—, Mirko Janežič, Rute 20.—, Pavel Lausegger, Poden 20.—, Veronika Travnik, Poden 30.—, Valentin Ogris, Poden 20.—, Valentin Wieser, Slov. Plajberk 40.—, Josef Kropivnik, Slov. Plajberk 20.—, Marija Male, Slov. Plajberk 20.—, dr. Tomaž Partl, Mače 20.—, Luka Potočnik, Bistrica 20.—, Anton Zerzer, Sveče 20.—, Melanija Beguš, Sveče 70.—, Johan Feinig, Sveče 50.—, Terezija Dobeiniger, Sveče 20.—, dr. Janko Hornböck, Podgorje 20.—, Valentin Müller, Rute 50.—, Ursula Kersche, Sveče 20.—, Marija Moser, Sveče 100.—, Franc Ogris, Holenburg 20.—, Pavel Kropfisch, Vetrinj 20.—, Josef Dermuth, Vrba 20.—, inž. Alojz Samonig, Vrba 100.—, Sonja Kaki, Log 60.—, dr. Anton Samonig, Škofiče 20.—, Terezija Kovačič, Lipa 30.—, Valentin Tomažej, Lipa 20.—, Blaž Sturm, Lipa 20.—, N. N., Podravlje 100.—, Stanko Trink, Vognje polje 20.—, Janko Miklavčič, Gorinčiče 20.—, Marija Jobst, Prosoviče 70.—, Franc Wernig, Kočuha 70.—, Anton Obid, Vasja vas 20.—, N. N., Svinča vas 20.—, Franc Klopčič, Rogarja vas 20.—, dr. Pavel Zablatnik, Celovec 20.—, Johan Skuk, Senčni kraj 20.—, Ignac Maček, Grablje 220.—, Apolonija Gajšek, Grablje 60.—, Helena Petrač, Šmarjeta 20.—, Josef Miklavčič, Vogrče 20.—, Lenart Katz, Nonča vas 70.—, Julijana Zechner, Gornja vas 20.—, Antonija Pernjak, Breg 20.—, Janez Kolter, Breg 20.—, Marta Wrantschurnik, Breg 100.—, N. N., Doljna vas 40.—, Lenart Katz, Doljna vas 20.—, N. N., Suha 110.—, Marija Trampuš, Pliberk 30.—, Ana Tischler, Tinje 20.—, Helena Tischler, Tinje 20.—, Engelbert Logar, Gradiče 20.—, N. N., Podlog 120.—.

„Pravijo, da se je pri grajski ženil, to je bilo že malo neumno; zakaj ta deklé bo petična in denarna in, kdor jo bo dobil hotel ne bo smel imeti suhega mošnjčka. Ta Kvas je bil pa legak za okrogle stvari, ki izpod palca uhajajo,“ ugiblje Matevžek.

„Saj to ni res, da bi se bil ženil. Fant je bil premoder,“ ugovarja krčmar. „Ljudje govore belo in črno.“

Pameten človek ni, da bi vse verjel. Samo zato, ker so ga dolžili, da je bil Marijana pretepel, zato ni hotel več tod okoli hoditi.“

„Da, pa le dobro pomnite,“ reče tretji, „tako dobro se mu ne bo nikjer godilo, kakor se mu je tukaj v gradu. Tukaj so mu stregli kakor otročnici.“

„Zakaj pa ne?“ pravi Matevžek. „Saj je tisti pijani Dolef ondan pravil, da je šel na Dunaj, kjer ima cesar svojo hišo in ministri njegovi, ki denar delajo.“

„Bog vé, če ima kaj zemljišča cesar ali ima samo hišo?“ vpraša priletan mož.

„E, kako si neumen!“ pravi Matevžek. „Čemu bo pa cesarju njiva in travnik? Saj taki veliki gospodje se ne pečajo s kmetijo, saj lahko na kupičku živi in še prav dobro. Le pomisli, koliko denarja mu pride v mošnjo iz davkov, ki mu jih dajemo.“

„Saj tega ne mislim, da bi sam orat ali vlačiti ali kositi šel; ampak takole kakor naš graščak na Slemenicah, delavce ima, ki delajo, on pa ukazuje,“ pravi oni.

„Šleva neumna!“ reče Matevžek. „Naš graščak je muha proti cesarju in berač. To bi mu jaz v zobe povedal, ko bi tukaj bil. Cesar ima samo denar pa vojsko, da jo komandira. Njemu je že otorej dobro, da mu ni treba za nobeno delo prijati. Zakaj je pa naš gospodar in zakaj vsako nedeljo molimo zanj po litanijah?“

„Res je tako, kakor ti praviš, Matevžek!“ potrdi krčmar.

„Ne boste me pregovorili, ne,“ reče oni kmetič. „Če ste vi modri, tako sem tudi jaz. Jaz vem, da ima cesar okoli svoje hiše vsaj toliko prostora, da kako-vo zelje posadi ali kako solato. Kaj mislite, da, kadar hoče cesarica za svojo družino južino skuhati, da vselej košaro vzame v naročaj in leti k sosedovim kupovat? Kaj še! To bi bilo nesloveče, ko bi kaj takega doma ne imela, kar imajo druge žene, ki so manj ko ona in ji morajo biti pokorne.“

„Glej no! Kaj si tako neumna, da misliš, da cesarica sama kuha? Kaj ne more imeti ne kuharice ali pa še dveh? Cesar ima drugače večjo družino ko ti ali jaz. Bog ga vedi, koliko hlapcev in dekel ima in pastirjev, da mu konje pasó. Zakaj on se vozi gotovo s štirimi konji, kakor so se njega dni grofje. In svojo ženo ima, vem da, tako rad, da noče, da bi se s kuhinjo upirala in ubijala.“

„No, če vi bolj veste, pa vedite!“ reče kmetič in

malo razžaljen, da so vsi z Matevžkom potegovali in njegova ni obveljala, natlači si pipo tobaka in molči.

Krjavelj je v tem hipu prišel in že na vratih vprašal krčmarja.

„Ti, glej ga! Zaupaj mi ga en lunek, pol fraklja, žganega! Smolnjak bom poprodal in ne bom te pozabil.“

„Ti rad pozabiš, Krjavelj!“ odgovori krčmar.

„E, ne bodi, ne bodi! Zaupaj, zaupaj! Saj ti ni na sruco zrastle, ampak Hrvat ti ga je pritovoril na konjskem hrbtu,“ pravi Krjavelj in krčmar ni bil neusmiljen ter je prinesel žganja.

„Saj ti lahko plačuješ, Krjavelj! Deseti brat, ki je pri tebi umrl, imel je dvajsetice,“ reče eden kmetov.

„Ka-je?“ vprije Krjavelj naenkrat ves srdit, ko je glažek v roki imel. „Cucek ga podiši, desetega brata, figo mu bom pokazal, takole, kadar se snideva na onem svetu!“

„Zakaj si tako hud?“

„Kaj? Ali se ni spodobilo, da bi bil jaz po njem dobil kakov denar, ki sem ga pasel in pod streho imel in muham branil?“

„Ali nisi ničesar dobil?“ vpraša ga Matevžek.

„Nič! Toliko ne, kakor je to žgano vince vredno!“ odgovori Krjavelj. „Jaz sem bil pomorski vojščak, imel sem sabljo in, kjer sem bil, povsod so me v čisljih imeli. Ta prekanjenec mi pa tako naredi.“

(Dalje prihodnjič)

Enajsto pisateljsko mednarodno srečanje v Brezah

Koroško pisateljsko društvo v Celovcu je letos (21. 5.—23. 5.) že enajstič povabilo številne avstrijske in mednarodne pisatelje na povezovalno literarno srečanje v zgornjekoroško gorsko vasico Breze/Fresach pri Beljaku. Prav ta koroška pisateljska srečanja se v času današnjih ločevanj in nespo-razumov med ljudmi in političnimi sistemi razvijajo v neki človeško srečni in neobičajni samorastniški smeri.

piše Lev Detela

Ta pisateljska srečanja so zapisana povezovalnim stikom med ljudmi, bolj kot uradnim referatom neuradnim izmenjavam mnenj v številnih pogovorih, samogovorih, pobudah na robu. Pobudnik koroškega mednarodnega pisateljskega srečanja, predsednik koroškega pisateljskega društva, profesor Walther Nowotny, ima tozadevno uspešno roko. Koncentrirani stik kar šestdesetih literarnih ustvarjalcev, znanih in manj znanih imen, ljudi s posebnim intelektualnim ustrojem in velikokrat tudi s posebnim značajem, zahteva dinamično in improvizirano režijo dogajanja. Nowotny, ki ni le pesnik, temveč tudi režiser številnih radijskih iger, zna rdečo nit dogajanja uspešno obdržati v rokah.

Skrivnost vedno večjega uspeha srečanja v Brezah pa je dana tudi zaradi posebnih in nadvse težavnih lastnosti prizorišča te literarne prireditve. Breze, v zadnjih stoletjih znano protestantsko zatočišče v go-

rah, z zanimivim muzejem starih protestantskih tiskov, je kraj, ki je v viharni dobi boja med verami varoval tudi slovenske Trubarjeve protestante. V teh gorah so našli Trubarjevo slovensko biblijo, tu so protestantje tudi v dobi preganjanja lahko živeli v relativnem miru. Skrivnost prostora daje tudi današnjim pisateljskim protestnikom dobro varstvo. Na meji različnih narodnih in kulturnih, oziroma celo ideoloških sistemov, najdejo kljub različnosti vedno znova tudi neki povezovalni skupni srednjeevropski imenovalci.

Prav letos se je to še posebej pokazalo. Po referatu Madžarske Marije Kajtar o „podobni avstrijske monarhije v romanih avstrijskega pisatelja Josepha Rotha“ se je razvnela zelo živahna diskusija, katero so bistveno oblikovali tudi navzoči slovenski pisatelji in kulturni delavci. Prava podoba večstoletnega življenja narodov v okvirih Avstrije bo zrasla šele iz danes imaginarne antologije literarnih del o življenju države, ki je krojila usodo Čehov, Poljakov, Madžarov, Slovakov, Slovencev,

Hrvatov, Romunov ali Italijanov in našla bistveno v literature teh narodov. Miroslav Krleža na Hrvaškem, Ivan Cankar pri Slovencih, Jaroslav Hašek na Češkem, Svevo v Trstu na kritičen in suveren način odkrivajo zakrito podobo avstrijskega družbenega in političnega sistema in vedenja, ki ga je polnila in oblikovala tudi daljna periferija.

V posebnem referatu je znani slovenski kulturni delavec Bogdan Pogačnik podčrtal pozitivne možnosti svetá med Alpami in Jadranom, ki jih je treba kljub določenim težavam gojiti vnaprej. Tudi Pogačnik je nakazal slovenski dopolnilni prinos k podobi o stari Avstriji in tu omenil celo novo slovensko književnost, na primer zadnji roman Mire Mihelič „Cesta dveh cesarjev“, in sodobno italijansko tržaško književnost o habsburškem mitosu. V razpravah so sodelovali tudi Slovenci France Filipič, Žarko Petan in Miloš Mikeln, novi predsednik slovenskega PEN-kluba.

Več predavanj je bilo namenjenih proučevanju literarnoteoretskih in estetskih problemov, prevajanju in nekaterim posebnim temam, recimo sedanjí južnoafriški literaturi sredi prisil tamkajšnje rasistične vlade.

Letos so se srečanja udeležili pisatelji iz Zvezne republike Nemčije, Južne Tirolske v Italiji, Švice, Jugoslavije, Romunije, Madžarske, Združenih držav Amerike in Avstrije, medtem ko poljski in vzhodnonemški avtorji tokrat iz političnih razlogov niso mogli priti. Slovenske koroške pisatelje je zastopal Valentin Polanšek, ki je tudi član koroškega pisateljskega društva.

za letošnje svetovno prvenstvo. Zvezna republika Nemčija in Avstrija sta — hočeš ali nočeš — logični reprezentanci, ki se bosta uvrstili vsaj med najboljša dvanajst enajsteric.

Leta 1978 se je moral — vsaj tako se je zdelo — zgoditi čudež, da je Avstrija „preživela“ prvo kolo. Letos ni nič čudežno, ako vsa Avstrija pričakuje, da bo državna reprezentanca z lahkoto preživela 1. kolo.

Da bi Avstrija spet premagala Nemce, je skoraj neverjetno. Medtem ko avstrijska nogometna reprezentanca proti Algeriji ne bi smela imeti težav, je Čile nevarnejši nasprotnik, kot si marsikateri misli.

Leta 1978 se je zgodil čudež za Avstrijo. Ta čudež se letos lahko ponovi — morda v prid Čila? ...

POLETNA NOČ

Prireditelj: MPZ „Podjuna“ Pliberk
Kraj: Švarcnova dvorana v Pliberku
Čas: sobota, 12. 6. 1982
Igra: „SEASENS“

Tekme SAK v Brezah

V soboto, 5. junija 1982, ob 16.00 uri
FAC/Hirter Pils 23 — SAK 23
in ob 18.00 uri
FAC/Hirter Pils I — SAK I



Naš športni reporter

Jurij Perč

Še nekaj dni do svetovnega nogometnega prvenstva 1982 v Španiji. 24 državnih nogometnih reprezentanc bo segalo bo „svetovnem zlatu“, toda le najboljšo moštvo bo po končanem turnirju za štiri leta nosilo naslov najboljša nogometna reprezentanca sveta.

Avstrija, kot znano, bo igrala v 2. skupini skupno z nogomet-

strijo v Argentini. Igralci in Sekanina se niso mogli zediniti za premijo.

Medtem je Sekanina snel svoj klobuk in vsaj — kar se tiče denarja — se zdi, da letos ni problemov. Za naslov svetovnega prvaka bi vsak igralec dobil pol milijona šilingov.

S problemi pa se je začelo pred svetovnim prvenstvom

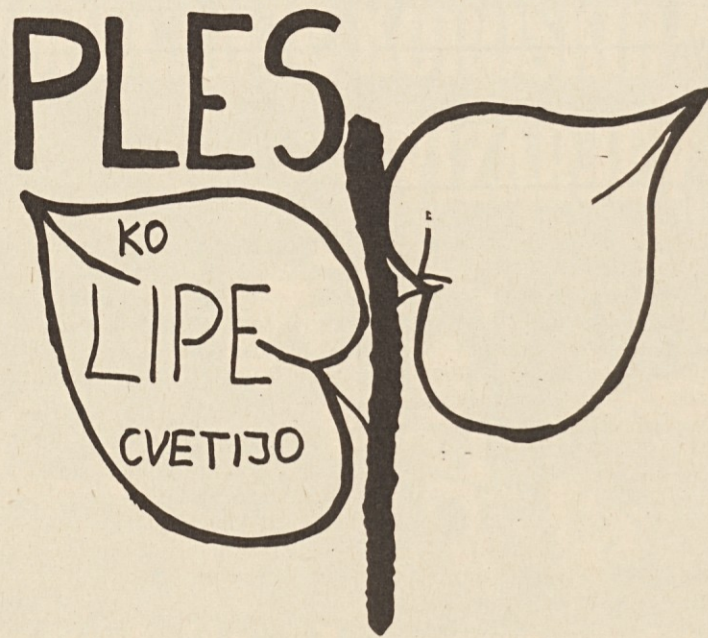
Čudež — v prid Čila?

no velesilo Zvezno republiko Nemčijo, z Algerijo in s Čilom. Pred svetovnim nogometnim prvenstvom 1978 v Argentini, je bilo vzdušje med nogometno reprezentanco Avstrije in med igralci zelo „krhko“. Danes je vsa stvar zelo mirna, ni več nesoglasij med igralci in trenerjem ter šefu Sekanini. Pred štirimi leti je Sekanina grozil igralcem, da ima, če bo potrebno, na razpolago „rezervno reprezentanco“, ki bi zastopala Av-

1978 v Argentini že z izžrebom skupine, kjer je igrala avstrijska reprezentanca. Avstrijo so skupno s Tunezijo in Perzijo vrgli v isti lonec — torej Avstrija je bila „degradirana“ v deželno v razvoju (kar se tiče nogometa). No, nasprotniki Avstrije v Argentini nikakor niso bili države v razvoju: Brazilija, Švedska, Španija ... Kljub temu je Avstrija dosegla odličen rezultat.

Kako mila je bila usoda Avstriji ob žrebanju nasprotnikov

KPD „DRAVA“ iz ŽVABEKA vabi na



SOB. 5. 6. - 20h
v gostilno HAFNER
GORNJA VAS -
Igra: „KOROŠKI ODMEV“

„Mladi kristjani — nova pota“

mladinski dan 6. 6. 1982 na Zilski Bistrici

INTERESNE SKUPINE

- „Kaj nam pomeni Zila?“
Vodi: mag. Urban Popotnig
- „Sodeluj pri delu za mir!“
Prizadevanja za mir na svetu in kaj lahko doprinesemo mi.
Vodi: Rudi Vouk, ml.
- „Mladi kristjani — nova pota“
Pogovori o temi dneva z domačini
Vodi: Marko Trampusch
- „Zaradi ljubega miru ...“
Vodijo: Štefan Kramer, Stana Mollonig, Alojzija Jank
- „Brat sonce in sestra luna“
Doživljanje narave po zgledu sv. Frančiška.
Vodi: p. Ivan Antolič
- „Kako si predstavljamo boljši svet?“
Kreativno risanje
Vodi: Tone Boschitz
- Partnerstvo — nežnost — spolnost
Vodi: dr. Marija Bakondy-Müller

8. Igralska skupina:

- Uprizoritev evangelija za mašo;
vodi: Marjan Sticker
- Uprizoritev skečev za popoldne;
vodi: Kr. Sadnikar
- „S tem znamenjem spreminjamo svet“
Izdelovanje križev iz žebeljev
Vodita: Pepej Trampusch, Hanzl Čertov

SPORED

- 9.00 Zbiranje pri ljudski šoli v Zahomcu
Peš hoja do cerkve na Bistrici
- 9.30 Skupen začetek z molitvijo in igro
- 10.00 Razdelitev v interesne skupine
- 12.15 Kosilo
- 13.45 Maša
- Nato Družabni popoldan — Na sporedu bo nastop skupine iz Uke, Jadagani, skeči, skupne pesmi, smešnice, skupni plesi
- 18.30 Odhod avtobusov



Mladi in šolarji Slovenskega atletskega kluba so se predstavili v novi športni obleki, ki jim jo je poklonila Posojilnica Borovlje. Predsednik PoBo, Erih Užnik je zaželel mladim slovenskim nogometašem mnogo uspeha. Ko bodo zrasli iz mladih moštev SAK-a profesionalni nogometaši, naj vedo, kje bodo hranili svoje milijone — v Posojilnici v Borovljah.